

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
93**

**CENA
200 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

V ŠEJN

BANDITA JE BILO PET

★ **SEJN** ★

BROJ 93

DŽEK SLEJD

BANDITA JE BILO PET

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj 93

Glavni i odgovorni urednik:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

FIVE BANDITS

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJAČKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILES

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Margit HORVAT-HARANGOZO

Marta MLADENOVIC

Stampa: 6. II 1987.

Tržište: 16. II 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — FIVE BANDITS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn je polako pio pivo i ono mu je prijalo. Međutim, skoro istog trenutka je osetio da može i da mu presedne!

Ispred njega se stvorio čovek sa zvezdom na grudima. Njegov nos je ličio na krompir.

— Uhapšeni ste, mladi čoveče! — reče on. — Bolje je da ne pružate otpor.

— A zašto sam uhapšen? — upita Šejn.

— Jako ste radoznali! — odvrati šerif.

Uzeo je Šejnov revolver.

Visoki čovek nije pružio otpor. Više od deset snažnih momaka stajalo je oko njega. Bilo je sasvim sigurno da su to šerifovi pomoćnici.

Sankista je prišao mestu gde su se nalazili Šejn i šerif.

— Platio je novčanicom od dvadeset dolara — reče on.

— Daj je ovamo! — uzviknu šerif. Uzeo je novčanicu.

— Hej! — viknu šankista. — Nije mi stalo do tih nekoliko centi za pivo, ali ja sam njemu vratio kusur!

— Nemoj da se uzbuđuješ — promrmlja šerif. — Ti ćeš dobiti natrag svoj novac.

— Neka bude tako, ali ja teško mogu da verujem u to — reče šankista.

Šerif je zgrabio Šejnove ruke i povukao ih nazad na leđa. Zatim je brzo stavio lisice na njih. Potom je cev svoga revolvera naslonio na leđa visokog čoveka.

— Napred, amigo! — zabrunda on.

— Pa čekajte, ljudi! — viknu Šejn. — Ja neću poći sve dok mi ne kažete zašto me hapsite!

Šerif se okrenuo prema svojim ljudima.

— Nosite ga! — naredi on.

Bilo bi stvarno besmisleno da pruži bilo kakav otpor.

Desetak snažnih ljudi pošli su prema njemu. Srušili su ga na pod, a zatim ga podigli uvis. Zatim su ga odneli do kuće u kojoj se nalazio šerifov ured.

Nije potrajalo dugo, a Šejn se našao iza rešetaka u kavezu.

— Zelite li advokata? — upita ga šerif.

— Želim! — odvrati Šejn ljutito.

— To je samo uludo bačen novac — gundao je šerif. — Međutim, kako vi želite.

— Fetsel! — doviknu šerif posle izvesnog vremena. — Učini uslugu ovom čoveku i dovedi ovamo ono strašilo od advokata. Kaži mu da smo uhvatili jednog nitkova iz bande koja

je opljačkala banku. I to baš onoga koji je ubio blagajnika. Mislim da se to strašilo neće zaleteći i prihvatiti novac koji će ponuditi ovi lupeži. I, ovog puta zahtevam da on mora prisustvovati pogubljenju čoveka koga je on branio. Bez obzira da li mu je loše ili se ne oseća dobro. Sada ga stvarno moraš potprašiti da se sve puši!

— Uragiću tako — obećao je njegov pomoćnik. Stavio je šerif na glavu i izašao iz kancelarije.

— Kažete da sam opljačkao neku banku? — upita Šejn iznenađeno. — A, koju to?

— Našu! — odvrati šerif. — Ostale banke me ne interesuju, amigo.

— Nisam to bio ja! — viknu Šejn i odmahnu glavom.

Šerif ga pogleda i namršti se.

— Ukradene su samo novčanice od dvadeset dolara — objasni mu on. — Drugog novca nije bilo. Zar ti nisi platio pivo jednom takvom novčanicom?

— Pa, nisam imao više novca — reče Šejn. — Bilo mi je ostalo samo to.

Šerif se okrenuo prema njemu. Nasmejao se.

— Pa o tome i razgovaramo, ti, mlada neznalico!

— Ali, ja sam imao samo tu jednu novčanicu od dvadeset dolara! — odvrati on.

— Ne boj se! — reče šerif. — Zbog nje te nećemo obesiti. Međutim, ti si ubio blagajnika i tri osobe su te prepoznale. Dva muškarca i jedna žena!

— Šta? — uzviknu Šejn.

Šerif odmahnu rukom.

— Ne želiš da se setiš toga, zar ne? — upita on. — E, baš bih želeo da vidim kako vi, kućkini sinovi, uspevate da se snadete u tako teškoj situaciji!

— Hoću da vidim njih troje!

Šerif je prišao prozoru.

— Evo ih, sinko moj — reče on. — Ovde će biti sve kako si kažeš.

Otvorila je debela drvena vrata i unutra su ušli jedna stara žena i dvojica mladića. Pratio ih je drugi pomoćnik šerifa.

Šerif ih je uveo u prostoriju gde su se nalazile ćelije.

— Sada, zagledajte dobro ovog momka! — reče on. Međutim, nemojte odmah govoriti o tome gde ste ih videli. Uostalom, od vaših reči zavisí da li će taj momak ostati u životu ili će pak krenuti na daleki put bez povratka. Ne želimo da obesimo nevinog čoveka. A sada vas pitam, da li je to taj čovek koji je pucao? Da ili ne? Ipak, razmislite malo. Zagledajte ga dobro. I, setite se i toga da je bio mrak. Eto tako. A onda, istinu na videlo!

Šejn je prišao šipkama.

Njih troje su ga posmatrali. On se osmehnuo. Učinilo mu se da su ga zamenili s nekim.

— To je on, mister Grilj — reče žena odlučnim glasom i skloni se u stranu. — Poznala sam ga. Stajao je baš ispred mene.

Šejn namesti grimasu na licu.

— Gde i kada, ženo božja? — upita on besno. — Pa to je glupost! Ja vas uopšte ne poznajem i nikad vas u životu nisam sreo.

Žena je izvesno vreme ćutala, a zatim je podigla obrve.

— Jeste, to je on! — reče ona.

— Ja bih mogao da stavim ruku u vatru da je to bio on! — reče jedan od dvojice muškaraca.

Drugi potvrdno klimnu glavom.

— Ja bih isto tako mogao da se zakunem da je to bio on! — reče čovek i potvrdno klimnu glavom.

— Hvala vam! — zabrunđa šerif. — Sada možete da idete. Sudenje će verovatno biti sutra i ja ću vas obavestiti kada ćete morati da se pojavite pred sudijom.

Otpratio je njih troje do vrata, a zatim se okrenuo prema Šejnu

— Loše ti se piše, momče! — reče on.

Šejn raširi ruke.

— Pa, to je stvarno jako velika glupost! — reče on. — Kada se to desilo? Ko je napravio banku? Ja se ovde u Sider Sijtu nalazim tek jedan sat. Niste me ni pitali kako se zovem!

Šerif je prezrivo odmahnuo rukom.

— Hoćete da mi podmetnete krivu motku! — reče on. — Međutim, ja sam iskusan čovek i vi nećete moći tako lako da mi natovarite na vrat gomilu laži, mladi čoveče. Prepustićemo sve sudiji. On će vas svakako pitati ko su bili vaši drugari. Ja mislim ako ste pametni trebalo bi sve da priznate. A pre svega, treba da se pokajete zbog onoga što ste učinili. Jer, ako tako ne bude vi ćete to skupo platiti. Sudija će vas srediti.

Posle pola sata vratio se Fets. Doveo je advokata.

Taj čovek se zvao Li Gejer. Debeo, ćelav, niskog rasta nosio je niklované naočare koje su visile na njegovom nosu tako nisko da je sasvim dobro mogao da gleda iznad njih.

— Ja sam advokat Li Gejer — reče on.

— Ja sam Šejn — predstavi se visoki čovek koji se nalazio iza rešetaka. Podigao je šesir i osmehnulo se.

Advokat se namršti.

— Gadna stvar, zar ne? — upita on.

Pre nego što je Šejn mogao bilo šta da odgovori debeljko se okrenuo prema šerifu koji je stajao pored dvojice svojih pomoćnika.

Šejn odmahnu glavom.

— Nije, mister! — odvrati on. — Stvar je sasvim jasna. Ja se prilikom napada na banku uopšte nisam nalazio ovde u ovom mestu.

Šerif odmahnu rukom.

— Mi imamo tri svedoka koji su ga prepoznali — reče šerif. Podigao je ruku i pucnuo prstom.

Gajer pogleda Šejna.

— Gde ste bili pre tri dana? — upita on.

— Jahao sam preko pustinje — odgovori Šejn. — Došao sam ovamo iz Kalifornije.

— A da li vas je tamo neko video? — upita advokat.

Šejn sleže ramenima.

— Čini mi se da me niko nije video — odgovori on. — Ja nisam sreo nikoga.

— Zato se pustinja i zove pustinja — promrmlja šerif.

A advokat se namršti i pogleda ponovo u čeliju.

— Vama su potrebni svedoci — reče on. — Ako to ne dokažete onda nije moguće da ste jahali kroz pustinju. Pre četiri dana nalazili ste se u Renou.

Okrenuo se prema trojici ljudi koji su imali zvezde na grudima.

— Vi dobro znate, džentlmeni, da ne smete slušati razgovor — nastavi advokat. — Zakon kaže da ja mogu nasamo razgovarati sa svojim štićenikom.

— Mi smo sva trojica gluvi, mister Gejere — reče šerif. — Vama je to davno poznato, zar ne?

Njegovi pomoćnici se isceriše.

— Ako tužilac dovede tri svedoka, bilo bi dobro da i mi imamo tri svedoka — reče advokat. A jedan svedok košta tristo dolara. Imate li tristo dolara. Šejne?

— Šerife, izbacite ga napolje! — viknu Šejn. Legao je na drveni krevet.

Advokat se ljutito osvrnuo unaokolo.

— Žao mi je, mister Gejere — reče šerif. Dao je znak svojim pomoćnicima koji su uhvatili advokata za ruke i izveli ga napolje.

— Ovo je bila vaša poslednja šansa, mister Šejne — reče šerif i sede ponovo za pisači sto. Sutra će vas sudija poslati na vešala i prekosutra ćete biti obešeni.

Šejn prekrsti ruke iza vrata.

— Imam ja svedoke preko u Big Pajnu — reče on. Oni me neće koštati nijednog centa. A među njima će biti i šerif iz Big Pajna. On će vam reći kada sam otišao iz grada. Tačno u minut. U tom slučaju možete stvarno izračunati da ja nikako nisam mogao biti u ovom mestu u vreme napada na banku.

— Big Pajn? — promumla šerif. — Mogu vam reći unapred da našem sudiji uopšte nije poznato da postoji neko mesto koje se tako zove. Stvarno je to dobra ideja s vaše strane što ste nam otkrili da postoji jedno takvo gnezdo i da se tamo nalazi i šerif. Međutim, našem sudiji su poznati takvi trikovi! Bolje je da se ne zanosite takvim idejama. Jer, u tom slučaju on će se naljutiti i poslaće vas na vešala čitavih pola sata ranije.

U ovom prokletom gnezdu kao da su svi bili ljudi. Zato je Šejn i odlučio što pre da pokuša da umakne odavde. Najbolje bi bilo da pobegne kada ga budu vodili kod sudije. Nije imao nameru da se upozna i s tim ludim sudijom.

— Hoćete li da čitate bibliju pre spavanja? — upita ga šerif posle večere. — Odaberite mesto koje govori o grešnicima koji treba da se kaju za ono što su učinili. Biće vam lakše kada umirete da znate da će vas tamo gore prihvatiti raširenih ruku.

Šejn nije odgovorio ništa.

Šerif se vratio natrag do svog pisaćeg stola.

— Ako vas sutra sudija bude pitao da li sam vam ponudio bibliju onda nemojte reći da nisam — reče on ljutito.

Šejn se osmehnulo.

II

Iz ćelije je stvarno bilo teško da se pobegne. Suđenje je trebalo da se održi u šerifovoj kancelariji, a za to vreme je Šejn morao ostati iza rešetaka.

Prostorija je jako brzo bila puna. Sudija se pojavio tačno u deset sati. On je pustio Šejna da govori i slušao ga zainteresovano.

Zatim su saslušani svedoci. Nije bilo prošlo ni jedanaest sati kada je sudija izašao iz prostorije. On je Šejna osudio na smrt vešanjem i odredio da visoki čovek bude obešen sledećeg dana u osam časova ujutru.

Šejnu je, znači, ostalo još dvadeset i četiri časa života. A onda, zbogom svete!

— Možete naručiti da jedete ono što vam srce želi — reče mu šerif sa nosom kao krompir pošto su se ljudi već bili razišli — Mogu da vam kažem da je poslednji čovek koga smo poslali na onaj svet poručio kolač. Ispekla ga je moja žena lično. I, sve dok ga nismo pogubili jeo je samo kolač. Međutim, vaš ukus je verovatno drukčiji!

Tog trenutka u kancelariju je ušao Fets, pomoćnik šerifa. Vodio je za ruku neku ženu koja je plakala.

Šerif se okrenuo i začuđeno pogledao ženu.

— Šta mogu da učinim za vas? — upita on.

— To je Šejnova žena — objasni mu pomoćnik.

Šejn skoči. Seo je na drvenu dasku.

Međutim, ona je već bila ušla unutra. Šejn nije mogao da vidi sasvim dobro da li je mlada ili stara. Njeno lice je bilo pokriveno crnim velom. Prišla je kavezu u kome se nalazio Šejn.

— Dragi! — doviknu ona kroz suze. — Zašto nisi priznao sve i pokajao se za ono što si učinio? Bilo bi ti lakše na duši!

— Sada je za to kasno, madam! — reče šerif tiho. — Trebalo je da dođete ranije. Suđenje je bilo u deset časova. Zar niste to znali?

— Nisam! — viknu ona. Okrenula se prema šerifu.

Njen veo je kliznuo na ramena.

Šejn je sada video da ona, ne samo da je mlada, nego i jako lepa. Djavolski lepa, pomisli on. Prosto da čoveku oko stane!

Vitka, imala je kovrdžavu kosu i kestenjaste oči.

Šejne, čuvaj se, opomenu on samog sebe i pride rešetkama.

— Idi ću kod sudije i reći ću mu da se ti kaješ zbog onoga što si učinio — jecala je ona.

Sigurno nije normalna, pomisli Šejn i namršti se. Ali ne, ako nije luda onda je jako dobra glumica! Možda želi nešto? Obratila se šerifu.

— Da li možete da pozovete sudiju da ponovo dođe ovamo? — upita ona.

Šejn stavi ruku na lice da ne bi morao da se nasmeje.

— Ovde neće doći nijedan sudija. madam — reče šerif i odmahnu glavom. — Možete vi otići kod njega i tražiti pomilovanje. Međutim, ja vam odmah kažem da ćete teško nešto postići. On dosad u ovakvim slučajevima nikada nije izmenio svoju odluku, sem pre dve godine kada se pokazalo da su dva momka koje su optužili da su ukrali konje ipak bili nevini. Ovaj čovek je osuđen na smrt i on mora umreti. Takav je zakon.

— Da ja ipak pokušam! — cvilela je ona.

— Fetse! — promrmlja šerif. — Pogledaj gde je sudija. Valjda nije već otišao kući! Posle posla on obično ide da ruča u hotelu. Tamo mu sigurno nećete smetati, madam.

Fets izade napolje.

— Imate li dece? — upita šerif.

Ona odmahnu glavom.

— Sva sreća! — promrmlja šerif. — A sada, pokušajte da razgovarate sa svojim suprugom da li želi da bude pristojan. Ako ne uspete da ga nagovorite onda ste uzalud došli, madam. Sudija zna da bude jako tvrdoglav.

Hteo je da kaže još nešto, ali tog trenutka se pojavio neki mladi čovek na ulici. U njegovoj ruci nalazio se revolver. On je otvorio teška drvena vrata, zatvorio ih za sobom i zatim se naslonio na njih.

Odjednom se i u ruci žene stvorio revolver. Cev je bila uperena u šerifa.

Žena je odnekud izvadila i drugi revolver. Dodala ga je Šejnu.

Šejn je uzeo oružje.

— Donesite ključ ili će prasnuti pucanj! — viknu mladi čovek.

Žena se osmehnu.

— Eno ga tamo na dasci, onaj prvi s leva! — dobaci Šejn.

Žena pređe na suprotnu stranu. Njen drugar je sada seo za sto. Šejn je odmah primetio da to nije neki žutokljunac, bez obzira što je delovao tako mladalački.

Dok je žena otvarala vrata čelije, mladić je munjevito potegao pištolj i onesvestio šerifa. Stari čovek nije uopšte mogao da se brani, jer se sve dogodilo tako iznenada.

— Brzo! — doviknu tiho žena.

Mladić otvori oprezno zadnja vrata. Pogledao je napolje. On je klinirao glavom nekom.

Žena je gurnula Šejna napred i pošla za njim.

Iza kuće je stajala neka druga žena.

Šejn se iznenada trgao.

— Brzo! — prosikta žena tiho.

Mladić potrča prema vratima koja su vodila na ulicu. Otvorio ih je oprezno i pogledao napolje.

Izašao je brzo napolje i potrčao prema zadnjim vratima.

Žena mahnu Šejnu i on pođe za njom.

Međutim, ne lezi vraže! Iza vrata je stajala još jedna žena. Šejn se zbunjeno osmehnu. Šta bi ovo sada trebalo da

znači? I, uostalom, ko su oni? Rizikovali su svoje živote da bi spasili njegov!

Žena ispred njega mahnu rukom.

Začuo se topot kopita i uskoro se pojavio neki dežmekast čovek, imao je oko pedesetak godina. Vodio je za sobom četiri konja.

Sve se odigralo jako brzo.

Njih je bilo pet.

Dve žene. Jedna plavuša, a druga crnka. Tu su bila i dva muškarca, nešto stariji i još jedan mladić.

I dok je Šejn nameravao da se vine u sedlo razmišljao je o tome da možda to nisu oni koji su opljačkali banku i da su se sada vratili da spasu njega!

Pre nego što je primećeno bekstvo oni su poterali konje nekom stramputicom i izašli iz grada.

Jahali su prema jugu. Izgleda da su se bili uputili prema Jutahu. Ipak, kada su stigli do poštanskog puta koji je vodio prema Gort Bejkeru krenuli su tim putem.

III

Onaj stariji zvao se Bak. Šejn je ocenio da taj čovek može imati negde oko šezdeset godina. Bar prema spoljašnjosti. Bio je sed. Njegovo lice bilo je obrijano, a oči su sevale. Tako da Šejn stvarno nije mogao da proceni koliko taj čovek stvarno može imati godine.

Momak sa mladalačkim licem zvao se Rudolf, a i on je sigurno bio mnogo stariji nego što je izgledao.

Treći čovek, koji je doveo konje do kuće u kojoj se nalazi šerif, imao je crnu kosu, malo je bio puniji i njegovo lice bilo je bradato. Ostali su ga zvali Sendi.

Žene su se zvale Džudita i Skala. Bile su tepe i mlade.

Šejnu se za trenutak učinilo da su njih dve sestre. Bez obzira na boju kose.

Džudita, plavuša, bila je malo punija. Šejnu se ona još više dopala od crnokose Skale.

Međutim, najvažnije od svega je bilo to da on sazna ko su ovi ljudi!

Visoki čovek se, izgleda, dopao Skali. Kad god su se njihovi pogledi sreli ona se smeškala dok je plava Džudita zamišljeno gledala u daljinu. Kao da Šejn i ne postoji!

Posle četiri sata poterali su konje u stranu. Sada više nisu jahali putem.

Uskoro su se našli u žbunju.

— Zaustavite konje! — naredi Skala. — S tim prokletim Grillijem se ne smemo šaliti, momci! On će poći u poteru za nama.

Rudolf se nasmejao.

— Šteta što ga nisam sredio do kraja — reče on. — Pao bi kao zrela kruška.

Šejn sede na jedan kamen.

— Mislim da je red da vam zahvalim — reče on. — Vi ste meni spasili život i tu nema šta mnogo da se objašnjava.

Prišli su mu svi.

— Znači, ti hoćeš samo da se rukuješ s nama? — upita čovek sa sedom kosom. — Pa ti si lud!

— Nemoj biti tako neučtiv! — opomenu ga Skala. — On ti nije rekao ništa loše!

— Da li ste vi opljačkali banku u Sider Sitiju? — upita Šejn.

— Takvim sitnim stvarima se ne bavimo — hvalio se Rudolf.

Šejn se zamisli. U njemu je rasla sumnja da su se ovi ljudi pobrinuli za to da on bude uhapšen i osuđen u Sider Sitiju samo da bi ga oni oslobodili i iz toga izvukli neku korist za sebe. Međutim, šta on njima može da ponudi? Novac nije imao. Poslednju dvadeseticu razmenio je u onom salunu.

— Znamo da si se uputio u Provo — rekla je Skala.

Šejnu se razišla magla pred očima. Međutim, još uvek nije verovao u to. Njegov pogled je klizio s jednog na drugog. On ih je smatrao sitnim lopovima. Samo, kako su to oni saznali?

On je putovao po nalogu Sedme brigade. Momci iz Vašingtona su mu telegrafski javili da se odmah uputi u Provo i da se pobrine o tome da šerif toga grada uhapsi jednog čoveka koji se zove Džon Frič Banister. Taj čovek bio je vlasnik tri rudnika zlata i uz pomoć svoga bogatstva terorisao je ne samo Provo nego i pola Jutaha, ne prezajući pri tom ni od ubistava samo da bi povećao svoju moć. Njemu su pripadala i ogromna prostranstva zemlje. Ceo severoistok Jutaha. Na neki tajanstven način uspelo mu je da dobije i onaj više od pet milja dugačak pojas zemlje koju je posle rata država poklonila za izgradnju transatlantičke železnice koja je prolazila preko celog kontinenta. Vozovi Union-Pacifika su prolazili od pre godinu dana preko njegove zemlje i time je on pokušao da veliko železničko društvo pređe u njegovo vlasništvo.

— Tačno! — odvratio je Šejn. — Nekuda sam bio krenuo. Međutim, sada želim da idem u Provo.

Skala se osmehnu.

— Telegrafista u Big Pajnu je moj brat — rekla je ona. — Time je htela da mu da na znanje da je pročitala telegram iz Vašingtona. Jer, telegrami Sedme brigade se već odavno šalju šifrirano i onaj koji nije znao ključ šifre nikako nije mogao da protumači šta u njima piše. Na neki drugi način su oni to saznali!

Šejn se osmehnuo.

— Da li još od Big Pejna jašete za mnom?

— Skala! — viknu Bak rjutito. — Zašto mu dozvoljavate da obilazi oko glavne stvari kao mačak oko vrele kaše, a i ti činiš to isto. Kaži mu otvoreno sve.

— Banister zna da ti dolaziš — reče ona grubo. — Međutim, ti njemu nisi dorastao. Mi ti nudimo našu pomoć.

— Znači, vi ste me oslobodili da biste se borili protiv Banistera zajedno sa mnom?

Skala klimnu glavom.

— Tako je! — uzviknu mladi Rudolf.

— Slažem se. Međutim, onda jašemo u pogrešnom pravcu. Provo se nalazi na severu, a mi se krećemo prema jugu.

— Jašemo na jug da bismo zavarali Banistera. Njemu ima da zahvališ za ono što ti se dogodilo u Sider Sitiju.

Šejn razvuče lice.

— Rekla sam ti da je on već odavno obavešten o tome da ti dolaziš — rekla je Skala.

— Telegrafista u Big Pajnu je izgleda i njegov brat.

— Banister ima svuda braću! Čak i u Londonu. Zato moramo da nastavimo da jašemo i dalje prema jugu da bi on poverovao da ćemo mi potražiti sreću tamo preko u Meksiku.

Šejn klimnu glavom.

— Sve mi je jasno — promrmljao je. — Samo jedno nije: Kakve vi veze imate sa Banisterom?

— Njegovi rudnici zlata nekada su pripadali Baku i Sen-diju — rekla je ljutito Skala. — Banister ih je oteo od njih.

Šejn pogleda dva stara čoveka. — I vi hoćete da vratite ono što vam je oteto? — upitao je.

— Nije to sitnica! — viknula je Skala vatreno. — Ostala dvojica su izbegavala Šejnov pogled.

Šta je Šejn sebi natovarao na vrat! Ipak, ako je tačno ono što je tvrdila Skala, bilo bi glupo da odbije njihovu molbu da mu pomogne. Oni su znali da Šejn jaše po nalogu vlade i u tome su videli šansu da se dokopaju svoje imovine.

— Tek kada budemo stigli u Provo ti ćeš videti koliko će ti biti potrebna naša pomoć — rekao je Bak. — To kopile je toliko moćno da ni muva ne može da sleti na njegovu ruku, jer će je pre toga oterati desetak ljudi.

Šejn je gledao Skalu.

— Koliko dugo ćemo jahati prema jugu? — upitao je.

— Šerif Sider Sitija poći će u poteru za nama — odvratila je Skala. — Međutim, i Banisterovi špijuni nas gone. Njih treba više da se bojimo nego potere iz Sider Sitija.

— Da pohvatamo te kućkine sinove! — predloži Šejn.

Njih petoro, dve žene i tri muškarca, odahnuše sa olakšanjem. Verovatno su pretpostavljali da će mnogo teže nagovoriti Šejna da prihvati njihov predlog. Sada im je on dao na znanje ne samo da prihvata njihovu pomoć nego i razlog zbog čega je prihvata.

Da li će ta njihova pomoć stvarno biti od neke koristi? Usamljeni jahač, Šejn, nije verovao u to. Međutim, oni su ga, uostalom, izvukli iz kaveza u Sider Sitiju i spasili ga da ne bude pogubljen. A uz to, Skala je tvrdila da je to Banisterovo delo.

— Jašemo dalje! — naredi Skala koja je očigledno bila vođa ove čudne grupe.

Prišli su konjima i vinuli se u sedla.

Bak je jahao svoga mrkova pored Šejnovog konja. Jednog trenutka iz njegovih očiju sevnusiše munje.

— Kada budemo dobili natrag naše zlatne rudnike i ti ćeš dobiti svoj udeo u njima, amigo — rekao je. — To ti ja obećavam!

— To je dobra prilika da nešto dobijem — kazao je Šejn.

Šta je drugo mogao da odgovori? Rudnici su pripadali Džonu Friku Banisteru, a đavo bi ga znao da li Bak i Sendi stvarno imaju pravo na njih.

IV

Nije nimalo ličio na poslovnog čoveka. Ni na prvi ni na drugi pogled.

Džon Frik Banister bio je čovek od oko četrdesetak godina, ljubazan, ućtiv, bezbojan. Bio je vitak, a to što je voleo da nosi svetlosive jakne sa dva reda dugmadi uticalo je da izgleda mnogo vitkiji nego što stvarno jeste. Kad neko bolje zagleda njegovo malo više blede lice pre bi pomislio da je on ovde školski učitelj nego gospodar grada, bogat čovek, moćan i uticajan, tiranin i bezobziran poslovni čovek koji ne dozvoljava da bilo ko drugi bude veći od njega. Međutim, taj utisak koji ostavlja kao pojava gubio se kada bi ga neko posmatrao na njegovom posedu, u rudnicima i na ogromnom ranču u pratnji njegovih revolveraša.

Voleo je da bude okružen i ženama. Lepim, elegantnim ženama, koje je povremeno menjao. Pomagao ih je novčano.

Stajao je pored prozora sa rukama prekrštenim na leđima i gledao niz glavnu ulicu. Za to vreme vođa njegovih revolveraša Mortimer saopštavao mu je vesti koje su doneli njihovi ljudi.

— Čovek iz Sider Sitija nije pobegao iz zatvora, nego su ga oteli — obavesti ga Mortimer. — To sada znamo sasvim sigurno. Takođe smo saznali njegovo ime. Zove se Šejn.

Banister se okreće prema njemu i reče ljutito: — Zar niste mogli da saznate ko ga je oslobodio?

Mortimer odmahnu velikom glavom. On je bio dežmekast čovek širokih ramena i grubih crta lica. Bio je to tip koji je ulivao poverenje i čije odmereno ponašanje je odavalo pametnog čoveka.

— Poznato nam je samo to da je s tim ljudima odjahao prema jugu — rekao je. — Posle toga više ništa nismo čuli.

— Znači li to da oni još uvek jašu prema jugu?

— Moglo bi tako da se kaže — razmišljao je Mortimer. — Može biti.

— Ali zvuči neverovatno — osmehnu se Banister.

— Ta pretpostavka mi je manje verovatna, ser. Šerif koji dobije od vlade nalog da uhvati nekog čoveka uvek se mora nalaziti tu negde blizu cilja.

— Kažeš da je to pre ličilo na otmicu nego na oslobođenje iz zatvora?

— Tako ja pretpostavljam — kazao je dežmekasti revolveraš. — Uostalom, to se nas ne tiče — otmica ili oslobađanje, to je za nas svejedno. Mi tamo dole imamo dobre ljude, zar ne?

— Svuda mi imamo dobre ljude — uzviknu Banister. — Zašto pitaš?

— Čudno mi je to što je veza tako naglo prekinuta. Nema nikakvih vesti ni iz Sider Sitija, ser.

Banister pogleda dežmekastog čoveka. — Ti ljudi mora da su sa Šejnom odjahali u Arizonu. Zato se naši ljudi više i ne interesuju za njih. Zar je to onda čudno?

— Šejna smo poznavali — rekao je Mortimer zamišljeno. — O svakom njegovom koraku smo obaveštavani. Da se pojavio u Sider Sitiju to bi se znalo još mnogo ranije pošto bi se pre njega pojavili oni nitkovi iz Vašingtona.

Banister bezvoljno odmahnu rukom. — Pustimo neka stvari idu svojim tokom. Nema ništa iz Omahe?

— Gilman je uhapšen. Ta vest nalazi se u svim novinama. Prvi direktor železničkog društva špekulisao je privatno sa zemljom koja pripada železničkom društvu, tako da sada vozovi Union-Pacifika u severozapadnom Jutahu prelaze preko tuđeg poseda.

Banister se isceri. — Taj gramzivi pasji sin! — kazao je ljutito. — To se i očekivalo. Sada će najzad prestati da se šire glasine da sam ja prisvojio zemlju koja pripada železnici. Lopov se, znači, nalazi iza rešetaka? Ja sam samo iskoristio svoju šansu i meni se ne može prebaciti nikakav zločin, jer ga nisam ni počinio. Taj bandit je stanovao u svojoj sopstvenoj kući, a to je jedna prekrasna zgrada. E baš volim što su ga uhvatili.

Protrljao je ruke i nasmejao se.

Mortimer se isceri.

— Ima li još dobrih vesti? — upitao je Banister radozna'o.

— To što sam vam ispričao, to je sve, ser. Jedan naš poverljiv čovek u Omahi kupio je sve novine i poslao nam ih.

Banister se osmehnu i zadovoljno klimnu glavom.

— Dobro, Mortimere! Dosta je za danas. Potrudite se da saznate još i to, zašto momci iz Sider Sitija više ništa ne javljaju. Isto tako se mora otkriti ko je oteo Šejna i šta se dalje dogodilo.

— Pobrinuću se o tome, ser! — obećao je Mortimer i okrenuo se prema vratima u nameri da izađe iz prostorije.

Međutim, ne lezi vraže! Tog trenutka dvokrilna belo lakirana vrata poleteše s treskom unutra kao da ih je sam davo pokrenuo. U prostoriju uskoči neki nepoznat stariji čovek sa pištoljem u ruci. Odmah je pucao.

Banister i Mortimer su bili toliko iznenađeni da nisu ni prstom mrdnuli. Međutim, kada je prasnuo prvi pucanj oni su se trgli.

Banister se bacio na pod i otkotrljao se u stranu u nameri da dospe iza pisaaeg stola. Mortimer se sagnuo i potegao pištolj.

Međutim, dežmekasti revolveraš je pucao istovremeno kada je čovek opalio i treći metak.

Dvoranom se prolomi bolan krik Banistera. Istog trenutka zagrmelo je i Mortimerov „kolt”. Čovek se srušio kao klada na pod. Kao da mu je neko izbio noge ispod tela. Ostao je na mestu mrtav.

Mortimer potrča prema Banisteru čija je desna ruka krvavila. Pomogao mu je da ustane i pogledao prema vratima.

Unutra utrčase četvorica momaka koji su čuvali stražu

ispred hale. U njihovim rukama nalazili su se revolveri. Stali su odjednom na vratima i zgledali se.

— Medvedi dremljivi! — uzviknu Mortimer besno. Odveo je Banistera do jedne fotelje. — Biće gužve. Zovite brzo le-kara!

— Neka neko pozove i šerifa! — doviknuo je Banister. On je i inače bio bleđ, a sada je njegovo lice bilo belo kao sveže obojen zid. Niz njegovo lice je curio znoj.

Mortimer otkopča njegov žaket i skide ga sa njegovog tela. — Mek, idi po šerifa! — doviknu on prema vratima.

Jedan momak je već bio otišao da dovede doktora. Mek je sada potrčao za njim.

Banister oprezno pogleda svoju ruku. — Je li opasno, Mortimere? — upitao je on.

— Kugla je prošla kroz ruku, ali nije slomila kost! — odvratio je Mortimer. Skinuo je kaiš sa svojih pantalona i njime vezao Banisterovu ruku. Krvarenje je odmah prestalo.

— Pogledajte ko je to tamo! — naredi Mortimer dvojici revolveraša. — I raspitajte se, kako je taj nitkov mogao da prođe ovamo gore pored vas. — Pogledao je prema vratima.

Pucnji su se čuli u celoj kući i svi službenici su se sada bili okupili ispred vrata.

— Sedite mirno, mister Banistere — kazao je Mortimer. — Ruku ne smete pokretati!

Ljudi ispred vrata sklonili su se u stranu da naprave mesto kako bi mogli da prođu doktor i revolveraš koji ga je doveo.

Doktor je bio neki mlad čovek. On je pozdravio ljubazno, pogledao uz put mrtvog čoveka i prišao Banisteru. Mortimer mu je prepustio ranjenog gazdu i uputio se prema vratima.

— Ne igra ovde mečka! — viknu on na okupljene ljude i zatvori vrata. — Pa? — obrati se on revolverašima koji su ga zbunjeno gledali.

— Nismo primetili tog čoveka — rekao je jedan od njih mrzovoljno. Ostala dvojica klimnuše glavom. Bio je to znak da ga i oni nisu primetili.

Mortimer se podboči. — A kako je ušao u kuću? — Razdoznalo je prelazio pogledom sa jednog na drugog. Međutim, momci nisu imali nikakvo objašnjenje. — Šta vi mislite, zašto sam vas postavio tamo dole? — rekao je Mortimer ljutito. Vratio se nazad kod Banistera i doktora.

Banisterovo lice bilo je razvučeno u grimasu.

— Ljudi ne poznaju tog čoveka, a i ja ga nikad nisam video — kazao je Mortimer.

— Taj nitkov je hteo da me ubije. Hvala ti, Mortimere.

— Pa to je moj posao — reče Mortimer i osmehnu se.

— Kako je samo mogao da prodre do mene?

— Pretpostavljamo da se provukao kroz neki prozor u prizemlju, a zatim uz zadnje stepenice dospeo na sprat. Uz velike stepenice je sigurno puzio. Momci ispred sale nisu gledali gore.

Neko je kucao. Mortimer se okrenuo.

— Otvorite! — doviknu on revolverašima. — To je Mek sa šerifom.

Jedan momak pritrča vratima i otvori jedno krilo. Unutra su ušli šerif i Mek.

Šerif pozdravi mahnuvši rukom. Prišao je mrtvom čoveku, zagledao ga i klimnuo glavom. Zatim se uputio prema mestu gde su se nalazili Banister, doktor i Mortimer. — Je li opasno? — upitao je.

— Boli, ali rana će ubrzo da zaraste — odgovorio je doktor.

— Taj nitkov je kao vikor uleteo kroz vrata i odmah počeo da puca — obavestio je Banister šerifa piskavim glasom. — Još ne znamo ni ko je taj čovek, ni zašto je to učinio.

— Vi ne znate ko je to! — iznenadio se šerif. Pogledao je još jednom čoveka. — Pa da, on je nešto malo ostario kao i mi svi. To je Hilari. Džesi Hilari.

Banister je zbunjeno gledao šerifa. Mortimer priđe i još jednom dobro zagleda lice mrtvog čoveka. Sada ga je i on prepoznao. Klimnuo je glavom kada se na njemu zaustavio Banisterov radoznali pogled.

— Jeste, to je Džesi Hilari, ser!

— Jeste li ga vi ubili? — upitao je šerif.

Mortimer klimnu glavom. — Na žalost, nisam bio dovoljno brz. On je uspeo da puca tri puta na mister Banistera. Međutim, on je već imao revolver u ruci kada je ušao unutra.

— Da li ga je to neko potplatio ili je po svojoj sopstvenoj želji došao ovamo da me upuca? — upitao je Banister kreštavim glasom.

— Možda vi to sami znate? — promrmljao je šerif. On je bio stariji čovek niskog rasta koji je na svojim plećima nosio breme od šezdesetak godina i u gradu Provo čučj u šerifovom uredu još iz vremena do koga doseže sećanje najstarijih stanovnika ovog mesta.

— Ja sam onda kupio njegovu zemlju po jako povoljnoj ceni — objasnio je Banister. Na njegovom licu pojavile su se crvene pege. — On mi je sam ponudio tu cenu. Toga se sigurno sećaju neki ljudi ovde u gradu. Da ću pet godina posla toga na toj zemlji naći zlato, naslućivao sam ja isto toliko koliko i on. Kako onda on može da kaže da sam ga ja prevario?

— Da li je to on vama rekao? — upitao je šerif iznenađeno.

— Jeste! Bio je kod mene. Još tamo preko u mojoj staroj kući. Tražio je da učestvuje u podeli dobitka od rudnika. Rekao je da je to bila njegova zemlja i da sam je ja od njega kupio po jako povoljnoj ceni. Odgovorio sam mu da ja tu zemlju nikad ne bih kupio da je on nije ponudio po tako povoljnoj ceni. Da je on onda tražio više novca, ja ne bih pristao na kupovinu i u tom slučaju on bi sada bio vlasnik rudnika. Pitao sam ga kako bi se on ponašao da se dogodilo obrnuto, da sam ja prodao zemlju, pa sada dođem kod njega i tražim udeo.

— I, šta je on odgovorio? — upita šerif.

— Ništa. Otišao je i otad ga više nikad nisam video. Stvarno sam sasvim zaboravio tog čoveka. Bilo je to pre tri, ili čak

četiri godine. Eto videli ste. Skoro ga nisam ni prepoznao. Mortimer takođe.

— To je pokušaj ubistva — promrmljao je Mortimer — On nije smeo da upadne tako naglo i da puca na mister Banistera kao neki lud čovek, i to samo zato što je uobrazio da je prevaren. a nije bio prevaren.

— On je mrtav čovek! — odvratio je šerif. — Pa šta onda još hoćete?

— Jeste. preselio se na onaj svet — kazao je Mortimer. — Ja sam morao da ga upucam kako bih spasio život mister Banistera. mađa uopšte nisam imao nameru da ga ubijem. Ja to ne volim. sto mu gromova!

Šerif sleže ramenima. — Još nijedan takav ludak nije prethodno svratio kod mene da bih ga posavetovao i sprečio katastrofu.

— Mi nismo krivi. Mortimere — kazao je Banister. — Vi ste se u to uverili, šerife. Meni je i te kako stalo do toga. Jer, vi ovde u gradu pripadate onima koji su protiv mene. I, ako pred ljudima u gradu budete pričali da vam je žao zbog toga što je takva sudbina zadesila Hilarija, molim vas da ljude podsetite da sam ja na Hilarijevoj zemlji našao zlato tek posle nekoliko godina. Više od deset, možda i čitavih dvadeset godina bila je ona njegova. Kako to da on nije pronašao zlato, nego ja? I, ja ću vam odmah odgovoriti na to pitanje. Zato što sam ja nemiran duh. čovek koji stalno. od jutra do večeri mora nešto da radi. Suprotno tome, Hilari je voleo da gleda kako pasu njegova goveda. Stoka nije mogla da iščupa travu toliko duboko da bi pronašla zlato. Jer, samo tako je on mogao da pronađe žuti metal. Zato je on trebalo da puca. na goveda, a ne na mene.

Bio je iscrpljen. Naslonio se na fotelju. Njegovo blede lice bilo je mokro.

— Ne bi trebalo više da govorite, ser! — opomenuo ga je doktor

— Mortimere, ispričaj šerifu kakve vesti smo dobili iz Omaha! — uzviknuo je Banister piskavim glasom. — To je u dlaku ista priča. Nisam ja nasamario železnicu, nego ona samu sebe. Njen prvi direktor mi je prodao zemlju, a novac strpao u svoj sopstveni džep. Otkud sam ja to mogao znati? Pogledajte ugovore. Ja sam ih zaključio sa železničkim društvom. Da će te dolare on uzeti za sebe lično, to ja nisam mogao znati.

— Mister Banistere! — opomenuo ga je doktor.

Mortimer je ispričao ono što je prethodno kazao Banisteru. Čuvar zakona ga je slušao mračna lica.

— Nije mister Banister. nego je prvi direktor železnice opljačkao železnicu — rekao je on na kraju.

— Da sam ja takav kućkin sin kakvim me vi rado predstavljate, ja bih uzeo uzde u svoje ruke i počeo da naplaćujem taksu! — viknu Banister. — Dakle, ja ne koristim sve mogućnosti koje mi se pružaju. Međutim, ja sam ajkula koja lovi u mutnom. To su vaše reči, šerife.

— Mister Banistere, ponovo moram da vas opomenem da ne pričate — reče doktor. — Vama je potreban mir.

Šerif podiže ruku uvis. — Evo, ja već odlazim. Postaraću se o tome da neko dođe i odnese Hilarija. — Podigao je šešir u znak pozdrava i udaljio se brzo. Uskoro je otišao i doktor. Nešto kasnije stigao je grobar sa svojim pomoćnicima.

Uveče je Banister pozvao kod sebe Mortimera.

— Koliko je meni poznato, Hilari ima ženu i čitavu gomilu dece — reče on.

— Da — odvratio je revolveraš podrugljivo. — Šest ili sedam klipana. Međutim, na njih nije mislio kada je sa revolverom u ruci upao ovde u prostoriju kao razjareni bik. Čak i da vas je ubio morao bi na vešala.

— Pošalji nekog kod njegove porodice.

— Valjda se ne osećate krivim za ono što se dogodilo? — upitao je Mortimer ljutito.

— Ni najmanje. Ne žalim Hilarija, međutim, žao me je njegove žene i dece. Ako su u nevolji sredi to na moj račun.

— Ali ću to ovog puta oglasiti na velika zvana!

— To će se, kao i uvek, srediti u najvećoj tišini! — zahtevao je Banister energično.

— Taj novac ste mogli korisnije da upotrebite. Za vašu zaštitu, na primer.

— Jesi li pojačao stražu?

Mortimer potvrdno klimnu glavom.

— A da li ste u međuvremenu saznali tačno kako je Hilari mogao da dospe ovamo, a da ga stražari ne primete?

— Onako je kako sam vam rekao. On se dole provukao kroz prozor stare ostave. Ja sam preduzeo mere da se to više ne dogodi. Hoćete li stvarno na taj način da zahvalite Hilariju zato što je pokušao da vas pošalje na daleki put bez povratka?

— Zaveži! — viknu Banister. — I uradi ono što sam ti naredio!

Dežmekasti revolveraš se namrštio. Okrenuo se i izašao iz prostorije.

Mek ga je sreo na stepenicama. Radoznalo je gledao u njega. On i njegovi drugari su još uvek računali s tim da Banister može da ih najuri.

— Možeš da ideš na spavanje. Mek — promrmljao je Mortimer. — Izvukao sam vas iz gadnog sosa. Međutim, ako još jednom zabrljate, ja ću vas lično upucati kao zečeve.

— Ti si jedan velikodušan pas, Frenki — osmehnulo se Mek i u prolazu potapšao Mortimera po ramenu.

— Velikodušnost se polako gubi kod mene — mrmljao je Mortimer.

— Hvala ti, amigo — kazao je Mek. — Ovo ti zaista ne možemo zaboraviti.

Šejn je bacio bisage na krevet i osvrnuo se na sve strane. Mala hotelska soba bila je skromna i neugledna, kao i ceo hotel. Međutim, oni su namerno odabrali ovu kuću. Nalazila se u starom naselju grada Provo koje su desetak godina pre

velikog rata podigli mormoni i oko njega su nastajale grupe zgrada kako se grad širio.

Zaškripaše vrata na kojima su bile ispisane razne nepri-
stojne reči i nacrtani predmeti. Na pragu se pojavila Skala.

— Smem li? — upitala je ona smeškajući se.

— Uđi i zatvori čumez! — rekao je on i iscerio se.

! Ušla je i zatvorila vrata za sobom.

— Sedi! — ponudi je Šejn dok je skidao šešir. Ona sede
pored malog, klimavog stola. On skide jaknu. Zatim je prišao
prozoru i otvorio ga kako bi unutra ušao svež vazduh.

— Jesi li bio kod šerifa? — upitala je ona.

— Nisam ga našao — odvratio je Šejn. On je već bio u
banci, podigao je tamo novac koji je za njega deponovala ban-
ka i poslao telegram u Vašington u kome je saopštio da je sti-
gao u Provo i čeka nova uputstva i vesti ako imaju nešto da
mu saopšte.

— Bak kaže da nama šerif uopšte nije potreban. Bolje je
da mi otmemo Džona Frika Banistera, stavimo ga pod našu
kontrolu, a zatim da ga prisilimo da prizna.

Šejn se osmehnuo. — A šta ti misliš?

— To je nezakonito. Međutim, jednom takvom lupežu ka-
kav je Banister, ne može se drukčije doskočiti. Mi smo u bli-
zini Sider Sitiju uhvatili jednog njegovog špijuna. Po tome mo-
žeš da zaključiš da Banisterova ruka daleko doseže. Zama-
lo da te ona u Kedar Sitiju nije odvela na vešala. Ako ti hoćeš da
se strogo pridržavaš slova zakona, onda, ruku na srce, nije mi
trebalo da te oslobodimo iz kaveza.

— Tvoja logika je isto tako zanosno lepa kao i ti sama! —
smejao se on.

— Da nisam rekla nešto pogrešno? — upitala je ona zbu-
njeno.

— Nisi, dušo! Naprotiv!

— Onda, jesi li ti za Bakov predlog?

— Jedino što će biti jako teško da se to sprovede u delo
— objasni joj on, izbegavajući da direktno odgovori na njeno
pitanje. — Nas je samo četvoro, Banister ima dvadeset i pet
dobrih momaka.

* Ona se uvredila. — Kada smo te sreli u Sider Sitiju i iz-
bavili te iz zatvora bilo nas je petoro.

— Slažem se — odvratio je Šejn. — Brojaću tebe i Džu-
ditu. U tom slučaju nas je šestoro. Međutim, to ne znači ništa.

— Mi se borimo i pucamo isto kao i muškarci, Džudita i
ja! — Njene oči sijale su kao zvezde u tamnoj noći. — U to
si mogao da se uveriš u Sider Sitiju, a i kasnije kada smo
uhvatili Banisterovog špijuna. Mi imamo plan kako da izvedemo
akciju.

— A kakav je u stvari odnos među vama? — upitao je on.
— To bih hteo da saznam. Ti i Džudita ste sestre, zar ne?

— Da!

! — Da li je Bak vaš otac?

Ustala je i stavila mu ruke oko vrata. — Zašto baš sada
hoćeš sve to da saznaš? Pitaj me da li mi se dopadaš?

Šejn se isceri. Ta devojka je zaljubljena u njega. To je on

odmah primetio. Zagrljio je i poljubio je. Njen vrelí dah milovao je njegovo lice. Vatro je pritisla svoje telo na njegovo. Izgleda da ništa drugo na svetu nije želela više nego ovaj trenutak. Počeo je da skida njenu haljinu. Ona mu je pri tom pomagala. Njeni prsti su drhtali. Bila je vitka i imala je velike grudi. Visoki čovek je bio iznenađen. Prijatno, razume se. Uzdahнула je kada je podigao i na rukama odneo i spustio je na krevet.

— Molim te, ugasi svetlo! — prošaputala je ona.

Šejn je dunuo i lampa se ugasila. Sada je u sobi bilo mračno. On je skinuo odelo i legao pored nje. Ona se čvrsto pribila uz njega. Krevet je škripao.

Dugo se ništa drugo nije čulo sve dok Skala nije počela glasnije da diše. Obuhvatila je visokog čoveka rukama i nogama. A zatim, na vrhuncu uživanja začuo se njen duboki uzdah. Još jedan pokret snažnog čoveka, a zatim se sve utišalo.

Krevet je još jednom zaškripeo kada su se njihova tela rastavila. Skala je ubrzo zaspala. I Šejna je brzo savladao san. Kada se probudio bilo je već davno svanulo. Oni su još uvek ležali zagrljeni.

Šejn je nežno poljubio devojkú i ona se probudila. Pogledala ga je i osmehnula se.

— Ti stvarno ne shvataš koliko te ja volim, Šejne — šaputala je ona. Pripila se uz njega.

Zagrljio je Njena kovrdžava kosa milovala je njegovo lice. Privukao je sebi.

Kasnije su mirno ležali jedno pored drugog i držali se za ruke. Na njenim usnama lebdeo je osmeh.

— Banister volj lepe žene — rekla je ona iznenađeno. — Ja sam lepa, zar ne?

— Jesi, srce — kazao je on i poljubio je. — Jako si lepa.

— Otići ću u Banisterovu kuću i tutnuću tom nitkovu cev moga revolvera u rebra — objasnila mu je ona. — Uzeću ga kao taoca, razumeš li me? A onda ćete doći vi i pobrinućete se o tome da mi s tim kopiletom brzo nestanemo iz grada.

— To je sigurno smislio Bak! — promrmľjao je Šejn. — On je tvoj otac, zar ne?

— On je moj suprug — reče ona.

Šejn razvuče lice i isceri se. Ustao je i naježio se. — Šta time hoćeš da kažeš? Tek sada ne razumem ništa. Sto mu gromova, pa to je već uveliko dan. On će primetiti da te nema.

— Ne uzbuđuj se! — reče ona, osmehujući se.

— A ko je Džuditin muž? — upitao je Šejn. — Sigurno je to Rudolf, ili čak možda i Sendi?

— Sendi! Rudolf je naš brat.

Šejn se osećao tako kao da ga je neko tresnuo teškim maljem po glavi. Bak i Sendi su obojica bili stari ljudi! A, Džudita i Skala tek što su prešle dvadesetu godinu. Skala je bez ikakvog ustručavanja provela noć s njim u krevetu. Da sve bude još čudnije, Bakova soba se nalazila baš pored njegove!

— Bak i Sendi su uzjahali konje i neće se vratiti do podne — objasni mu ona.

Šejn se polako oblačio. — Kada su otišli iz hotela? — upitao je on.

— Odmah posle našeg dolaska. Otišli su u posetu starim prijateljima. — Osmehnula se zaljubljeno. — Htela sam to da ti kažem sinoć. Međutim, kada sam se našla sama s tobom u tvojoj sobi, izgubila sam iznenada pamet. Moram biti iskrena, bilo je to kao da me je grom pogodio. Ja tebe stvarno volim, veruj mi, Šejne.

— A Bak? Gde ćeš njega da smestiš u tvom velikom srcu? — upita on ljutito.

— Zaboravi ga!

— Ti si neozbiljna, devojko! Ustani i obuci se. Kad se budem vratio neću da te zateknem ovde.

— A kuda si to naumio? — upita ona ljutito.

— Najpre moram da se izgubim oдавde iz sobe da nas tvoj suprug ne bi zatekao u ovakvom položaju. Osim toga, moraću da posetim i šerifa.

— Nama šerif više nije potreban, Šejne — viknu ona ljutito. — On nam ništa ne može pomoći. Ja ću...

Međutim, Šejn više nije čuo šta ona govori. Vrata se s treskom zatvoriše.

Skala je ustala i obukla se. Posle nekoliko trenutaka kucnula je u zid. Ubrzo posle toga u sobu je ušao Bak. — Kako ti se čini, Skala? Da li će biti nešto? — upitao je on.

— Šejn nije onakav čovek kakvog smo ga mi zamišljali — prosikta ona ljuta kao kobra. — Ja sve mislim da je on neki maršal Sjedinjenih Država!

— To je glupost! — odvrati Bak ljutito. — Da je tako onda ga ne bi tako gadno priklještili u Sider Sitiju i đavolski opasno zapretili da će mu staviti omču oko vrata. Ne, draga. To je neki avanturista koji se za velike pare prihvatio zadatka da ispuni ono što je od njega zahtevala vlada iz Vašingtona. Bojim se da mu nisi dobro objasnila stvar. Ko se upusti u okršaj sa Banisterom svakako ne može da postupi drukčije, jer inače ode mu glava sa ramena kao da je nije ni imao.

— Šejn, izgleda, ima neki svoj sopstveni način utvrđivanja istine! — viknu ona.

— A kako on to radi? — upita Bak.

Skala podiže obrve i sleže ramenima. — On će se raspitati unaokolo i prikupljaće dokaze sve dok ne bude siguran da su ti dokumenti dovoljni za hapšenje.

Bak se nasmeja tako glasno da je sve odjekivalo unaokolo. — Pa u tom slučaju njemu će Banister slomiti vrat dok si okom trepnuo.

— Uradićemo sve i bez Šejna! — reče ona odlučno.

Bak je iznenađeno pogledao lepu ženu ispred sebe.

— Šejn uopšte nije prihvatio moj predlog. I, ja mislim da ne treba da gubimo vreme! — kazala je ona oštrim glasom. — Naš trenutak će doći tek onda kada otmemo Banistera. Ta da ćemo pozvati i Šejna.

— Jesi li ti o svemu tome dobro razmislila, Skala?

Ona potvrdno klimnu glavom. — Jedan čovek više ili manje, to uopšte nije važno.

— U tom slučaju je ona predstava u Sider Sitiju bila, u stvari, samo mlaćenje prazne slame! — promrmlja Bak.

— Ne, nije! — branila se Skala. — Nama će Šejn biti potreban kasnije. Tek kada budemo omekšali Banistera i kada Banister bude bio spreman da prizna sve što mu mi naredimo. Šejn je čovek od zakona. U svakom slučaju njegova reč znači mnogo. Ali, ona će se čuti tek na kraju priče. Jesu li svi spremni? — upita.

— Sada? — iznenadi se Bak.

Skala klimnu glavom. — Ne treba da gubimo vreme! — viknu ona. I da budem iskrena, ja tebe uopšte ne razumem.

— Šejn nam je dužan, jer smo mu spasili život. Zašto mu nisi to rekla?

— Kazala sam mu više puta — rekla je ona i slegla ramenima.

Bak opsova.

— Ti si gazda, Skala — reče on. — I, ti ćeš odlučiti.

— Ljuta sam! — viknu ona. — Zar smo dosad uradili nešto što nije bilo dobro otkako vas ja vodim? — upita ona besno.

On je stao na vratima. Okrenuo se nazad i osmehnuo se.

— Sve je u redu, Skala! — doviknu on. — Ti si u pravu. Ja ću obavestiti ostale. Mislim da je sve spremno. Osim toga, došlo je vreme da se ta stvar najzad reši.

Izašao je brzo iz sobe. Skala je krenula za njim.

VI

Šerif je pogledao Šejna i razvukao lice u grimasu. — Sedite, mister Šejne! Menj je sve poznato. Pomoć mi je najavljena još pre nekoliko nedelja. Međutim, nije mi baš jasno kako to ti ljudi iz Vašingtona zamišljaju? Protiv Banistera nema nikakvih dokaza. Ni u jednom od njegovih sumnjivih poslova! Osim toga, meni su kao gradskom šerifu vezane ruke.

Slegao je ramenima i pokazao rukom stolicu koja se nalazila pored njegovog pisaćeg stola.

Šejn skide šešir i sede.

— Pomoć! Znete li šta ja pod tim podrazumevam, Šejne? Da vam odgovorim, Vi biste sada trebali da raspakujete svoje stvari i da mi na sto izručite dokaze protiv Banistera.

— Ja čekam da mi se nešto javi — objasnio je Šejn. — Možda su preko Omahe stigle neke vesti, i to će nam pomoći da se Banisteru izmakne tlo pod nogama.

Šerif se namršti.

— Odakle ste vi došli, Šejne? — upitao je on.

— Iz Kalifornije.

Šerif spusti svoje debele ruke na sto. — Onda vi ne znate ono najvažnije. Priču o kupovini zemlje od železnice možete obesiti mačku o rep. To se više ne može natovariti Banisteru na vrat. Izgleda da je sve to dokazano, ali ja o tome još nisam dobio izveštaj. Međutim, kako je utvrđeno, u toj zamršenoj stvari lopov nije bio Banister nego jedan od direktora železničkog društva.

Šejn se umorno osmehnu. — Smešno!

— Uprkos svemu tome, kako stvari sada stoje, Banisteru se to ne može natovariti na vrat — odvratio je šerif. — Vi to malo bolje ispitajte. Kažu da su u Omahi već pohapšeni ljudi koji su bili umešani u prodaju zemlje Banisteru i novac stavljali u svoj džep.

— Naravno, oni su to radili po nalogu železničkog društva, zar ne?

Šerif potvrdno klimnu glavom.

— Jeste, po njihovom nalogu — odgovorio je šerif. — Međutim, stvar je u tome da je novac otišao u privatne ruke. U svakom slučaju, ne može se nikako dokazati da je Banister tu napravio neki prekršaj. Mada mnogi žele da se to nekako istera na čistinu i da se dokaže da je Banister kriv. On je samo iskoristio povoljnu priliku, ništa drugo. Ja sam siguran da je on prilikom kupovine znao šta će ti nitkovi uraditi s novcem. Međutim, može li njemu zbog toga da se sudi? On bi mirne duše mogao da zaustavlja sve vozove koji prolaze kroz pravac severoistok—Jutah i da naplaćuje putarinu. Baš toga se momci iz železničkog društva i boje. Ali, on dosad nije preduzeo ništa.

— A šta vi mislite, zašto je on kupio tu zemlju?

— Dobio je jako jeftino. Sigurno su mu je ponudili da je kupi. Radilo se o nekoliko miliona, a u to vreme on je u našoj oblasti bio jedini poslovni čovek koji je mogao da izbroji tako veliku sumu novca. Banister je kupio zemlju zato da bi je skupo prodao, a ja sam siguran da će kupac te zemlje biti isti koji mu je i prodao i Banister će biti pobednik. Međutim, ni to nije zločin.

Šerif sleže ramenima. Rekao je:

— Tu će momci iz Omahе morati dobro da pogledaju kako mogu da dođu do svojih prava. Meni se čini da tu nema nikakve mogućnosti da njega u tom slučaju okrive, mada je meni žao zbog toga.

Šejn se namršti.

— Nemoj da se zadržavamo samo na tom jednom slučaju — rekao je on. — Na koji način se on dokopao zlatnih rudnika iz kojih sada ima ogroman dobitak?

Šerif se nasmeja. — Rudnik na zapadu je najbolji primer. Zemlja je bila vlasništvo Džesija Hilarija. Taj čovek je dospao u veliku nevolju sa svojom stokom. Da bi mogao da isplati dugove morao je da proda zemlju Banisteru. Bilo je to zakonski, po svim propisima. Bar tako kažu ljudi da je bilo. Tek nekoliko godina kasnije Banister je pronašao zlato na toj zemlji koja je nekada pripadala Hilariju.

— A, kako se Hilari uvalio u tako veliku nevolju?

Šerif sleže ramenima. — Stočna kuga, momče! Kasnije je Hilari tvrdio da je Banister krišom naterao zaražena goveda u njegova krda. Međutim, istinu sigurno više nikada nećemo saznati, pogotovo što je Hilari sada mrtav čovek. On je pre dva dana pokušao da ubije Banistera, ali Banisterov revolveraš je bio brži.

— Znači li to da je Hilari hteo da ubije Banistera iz osvete? — upitao je Šejn rado.

Šerif klimnu glavom.

— A kako je Banister uspeo da postane vlasnik ostalih rudnika? — upita Šejn.

— Skoro na isti način. Kupovao je zemlju. U to vreme se ovde nije uopšte pominjalo zlato.

Šejn zavrte glavom.

— Međutim, šerife, Banister mora da je to znao?

— Naravno da je to moguće — kazao je šerif. — Ipak, kako to da se dokaže. U svakom slučaju, svi vlasnici zemlje su se kasnije osetili prevarenim. To se lako može zamisliti, zar ne?

— Do đavola, tako je — viknu Šejn besno. — Međutim, da li se o Banisteru toliko priča samo zbog rudnika zlata i kupovine zemlje od železnice? Bogatstvo se, uostalom, može steći i vrednim radom, pa i srećom. Samo to što je neko bogat, ne mora da znači da je zločinac!

— Lepo vi razmišljate, ali zar jedna takva priča nije vama pomalo čudna, Šejne?

— Pa vi ste za sve ovo o čemu smo dosad pričali naveli objašnjenja, šerife.

— Sve je to posmatrano sa Banisterove tačke gledišta — kazao je šerif.

Šejn podiže obrve. Čutao je.

— Sve ja to istražujem. Ali, kako izgleda stalno tapkam u mestu! — reče šerif i osmehnu se pakosno. — Ja sam čekao pomoć u tome. Tako mi je najavljeno. Međutim, koliko ja vidim i čujem, vi nemate jako mnogo pametnih ideja, momče.

Šejn se osmehnu.

— Gde bih ja mogao da nađem te ljude koji su bili vlasnici zemlje na kojoj se nalaze ostali rudnici? — upitao je on.

Šerif odmahnu rukom. — Niko od njih više nije ovde. Njih je jednostavno oduvao vetar na sve strane sveta. Nisu mogli da gledaju kako se Banister sve više i više bogati.

Šejn se zamisli.

— Bak Fjuk! — viknu Šejn. — Da li je vama poznato to ime?

Šerif odmahnu glavom.

— Bak Fjuk? — ponovi on. — Ko je taj čovek?

— Jedan od nekadašnjih vlasnika! — reče Šejn.

Šerif se duboko zamislio. Međutim, ubrzo je odlučno odmahnuo glavom.

— Ne! — reče on odlučno. — Tako se nije zvao nijedan od njih. A ja sam, zaista, jako dobro poznavao sve te ljude.

Šejn je izgubio volju da se dalje raspituje. Ili taj šerif nije znao ništa, ili nije hteo ništa da kaže. Međutim, skoro je sigurno da Banister ima neku prljavštinu na sebi. Zašto su se momci iz Vašingtona zainteresovali za njega? I, zašto mu je Banister u Sider Sitiju namestio tu zamku u koju je upao i zamalo nije izgubio glavu? Svakako će morati da razgovara još sa Bakom Rudolfom i sa obe žene. Kako to da oni polažu pravo na to da su vlasnici zlatnih rudnika koji su stvarno Banisterovi i on ih i iskorišćava? Oni mu moraju to tačno objasniti.

Banister se osmehnuo. — Skala Masterson iz Čikaga? — osmehnu se on, — I još tvrdi da mi je rodaka? A, zar nije rekla po kojoj liniji?

— Nije, ser! — odvrati Mortimer kratko.

— Je li lepa?

— Djavolski mlada i đavolski lepa, ser! — odvrati dežmekasti revolveraš.

— Da li je elegantna?

— Ako su sve žene u Čikagu takve kakva je ona, onda smo mi promašili kutak koji smo odabrali, ser — kazao je Mortimer i iscerio se.

— Onda pošalji tu ženu unutra ovamo kod mene — naredi Banister. Ustao je. Stao je ispred ogledala i zagladio kosu. — Ona je prevalila dug put.

Mortimer se uputi prema vratima. Izašao je iz prostorije.

Banister namesti mašnu. Seo je ponovo iza svog pisaćeg stola.

Tog trenutka su se već otvorila vrata i mlada leđi uđe unutra.

— Halo, ujače Džone! — viknu ona veselo. Zastala je na vratima i pozdravila Banistera naklonivši se.

Mortimer zatvori vrata sa spoljne strane.

Banister ustade. Devojka koja je stajala ispred njega kao da ga je začarala.

Skala je za ovu priliku naručila da joj se sašije elegantan kostim, jer je znala koliko elegancija utiče na Banistera. Međutim, njemu se nije dopao samo kostim!

Otišao je pisaći sto i pošao devojci u susret. Ispružio je ruke napred. Bio je siguran da se ispred njega nalazi prava lepotica. Privlačna i elegantna. Naročito su mu se dopale te njene živahne, vatrene, kestenjaste oči. Jedva je čekao da sazna u kakvom su srodstvu. Nadao se da nisu baš tako blizak rod.

— Halo, ujače Džone! — kazala je devojka.

Kako li to sad zvuči? razmišljao je Banister. Uhvatio je njenu desnu ruku, a svoju levu ruku stavio je na njeno rame. Kako su samo sijale te lepe oči! Kao živa vatra!

— Skala! — promrmija on. — Skala Masterson iz Čikaga. Dobrodošla u Provo, lepa rodako! Ko je kriv za to što meni dosad nije bilo poznato da ti postojiš na ovom svetu? Putovala si dugo, zar ne? Da li je putovanje bilo prijatno?

— Dck smo putovali vozom bilo mi je lepo — odvrati ona i osmehnu se. — Međutim, moram da kažem da su vaše poštanske kočije užasne.

Poveo je nežno prema mestu gde se nalazio kamin ispred koga su stajala prostrane, udobne fotelje.

— Da li želiš neko osve...

Odjednom je zanemio. Ukočio se kao da ga je grom pogodio.

Ona se iznenada okrenula nazad i stavila mu revolver ispod nosa. Bio je to „kolt” sa šest metaka. Nikad Banister ne

bi poverovao da je ona u stanju da drži jedno takvo teško oružje u svojim rukama.

Iz njenih kestenjastih očiju sevale su munje.

— Kad bismo hteli da skratimo postupak, ja bih morala sada odmah da vas upucam i vi biste se jako brzo preselili na onaj svet — reče ona grubo. — Međutim, vi možete da spasete svoj život, Banistere, naravno ako činite ono što vam ja naređim.

Osmehnuo se.

Međutim, njen oštar pogled i zvuk njenog glasa opomenuli su ga da on nju potcenjuje. I to samo zato što je ona žena.

Ne, ona nije u srodstvu s njim, nego je bila rođaka Džesija Hilarija koji je pre dva dana hteo da upuca Banistera i koga je ubio Mortimer.

Polako je podigao ruke. — Ko ste vi?

— Skala Masterson! To je moje pravo ime.

— Ali Čikago, to nije istina?

Iz njenog pogleda sevale su munje.

Banistera je nešto gušilo u grlu. On, koji se nikada ničega nije plašio, sada se bojao.

— Hilari je hteo da razgovara sa mnom — kazao je on kreštavim glasom. — Mogao je. Međutim, on je odmah počeo da puca i čovek koji je ovde bio prisutan potegao je revolver. Šta je mogao drugo da uradi? Mislim da je to bila jedna prirodna reakcija s njegove strane. Vaš... mister Hilariju se to mora staviti na njegov račun.

Zamalo nije rekao: „vaš ujak Hilari”.

— Ja radim pametnije nego Hilari — rekla je ona. — Sedite za vaš pisači sto.

Poslušno je koračao ispred nje i seo. — Šta vi želite od mene, madam?

— Sada ćete saznati — kazala je ona. Sela je na stolicu pored njega i naslonila cev revólvera na njegov vrat. — Ja sam vaša rođaka iz Čikaga. Pozovite ovamo unutra vašeg sekretara i naredite mu da pripremi kočiju. Pokazaćete mi vaš posed. Ali, mi ćemo se voziti sami.

— Kako to mislite, madam? — upita Banister. — Nas će pratiti desetak jahača, a da ja to ne mogu da sprečim.

— Možete ih smanjiti!

— To je naređenje koje sam ja izdao i koje ne mogu da menjam, madam.

— Mislim ako ono ne može da se izbegne onda neka ih bude samo šest!

Gledao je s nepoverenjem.

— Zar vi mislite da sam ja sam? Ti ljudi će svi izginuti ako se ne nađe neka mogućnost da im se naredi da ne jašu za nama.

— Ljudi će sigurno posumnjati, zar ne?

— Hoće sigurno.

On je ponovo okrenuo glavu i zagledao se u lepo lice mlade žene. To je u stvari bila maska. Iza tog lepog, privlačnog lica izgleda da se krije đavo. Bar takav je on utisak imao.

— Odredite neki cilj i pošaljite ljude odavde — predloži ona tihim glasom.

Njegova ruka je drhtala kada je uhvatio zvono koje se nalazilo na stolu.

Mortimer je izgleda stajao pred vratima. Odmah je promolio glavu unutra. — Ser?

— Neka se upregnu konji u zeleni „bagi” — rekao je Banister i osmehnuo se izveštačeno. — Hoću svojoj rodaci da pokažem rudnike zlata. Najpre ćemo se odvesti do Rubiroze. Pratlja treba da izjaše pre nas i da čeka na Rubirozi.

Mortimer klimnu glavom i zatvori vrata za sobom. Odjednom je zastao i ukočio se kao da ga je grom pogodio.

Mek koji je stajao na stepenicama, iscerio se. — Da li je rođaka ili nije tek meni se čini da je on nju upecao, zar ne?

Mortimer mu priđe. — Rubiroza! On hoće s njom da se odveze do Rubiroze.

Mek je prestao da se ceri. — Šta? Da li je on stvarno rekao Rubiroza?

Mortimer klimnu glavom.

— Ona se ovde nalazi sama! — kazao je Mek.

Mortimer ponovo klimnu glavom.

Mek je podigao i namestio svoje pantalone. — Bez brige, mi ćemo već srediti tu slatku lepu lutkicu.

— Ona drži revolver na njegovom potiljku i u njenom pogledu nisam video ništa lutkasto. On hoće da se upregnu konji u zeleni „bagi”. Pratlja treba da odjaše ranije i da čeka u Rubirozi. Razumeš li to?

— Ako Livj treba da dotera „bagi” sa upregnutim konjima ispred vrata — kazao je Mek — mi ćemo se razdeliti ovde. I nekom od nas će uspeti da neprimetno obori tu ledi na zemlju. Ko je nju poslao? Hilari?

— Kada bih ja to znao! — odvratio je Mortimer. — Meni je samo jedno jasno, sa tom se ženom ne treba šaliti. Jedan pogrešan potez s naše strane i gazda će biti sreden!

— Ko je ona i šta traži od njega?

— Novac! Šta bi drugo! A ko je ona, to uopšte nije važno. U svakom slučaju ona nije sama i sve je dobro isplanirala. Mi moramo biti đavolski oprezni. Inače, ode naš gazda na onaj svet. A onda ćemo se mi zamisliti kuda ćemo odavde!

— Daj znak za uzbunu! Dići ćemo sve ljude na noge, a pre svega, pozvaćemo šerifa. On će uhapsiti tu ženu. Po sili zakona.

— Šerifa! — viknu Mortimer. — Ta žena mi izgleda jako odlučna. Obavesti Livija! Neka dotera „bagi” ispred kuće. A zatim pozove sve muškarce. Neka se razdele. Jedni ovde, a drugi na ulici i da svi odu u zaklone. Ta žena je opasna kao divlja prerijska mačka. Bar tako mislim.

— Mi ćemo joj već omekšati njenu tvrdu glavu — reče Mek. — Važno je da prepoznamo kućkine sinove koji pripadaju njenoj bandi. Ja se mogu opkladiti da oni čekaju napolju ispred kapije.

— Puzaće se samo po mom naređenju! — reče Mortimer oštro. — Kaži to ljudima. Treba da se rasporede prema zapa-

du duž ulice. Na pogodnim mestima svake kuće i u svakoj kapiji mora biti neko od nas.

Mek podiže ruku i okrete se prema stepenicama. Silazio je niz njih i psovao. Mortimer je kasnije čuo kako on izdaje naređenja ljudima. Naredio je Liviju da dotera kočiju ispred kuće, a zatim se vratio do Banisterove sobe i kucnuo na vrata.

VIII

Banister i Skala pogledaše prema vratima. Kucanje se začulo još jednom.

— Kažite „slobodno” — prošaputa Skala. — I ponašajte se kao da vam je drago što sam ja ovde.

— Slobodno! — viknu Banister i kada su se na vratima pojavili Mortimer i Mek on je samog sebe primorao da se osmehne.

— Kočija je spremna, ser. Voziće vas Livi. Ili da to ja preuzmem na sebe?

— Pusti mene da držim uzde, ujače! — reče Skala brzo.
— Livi neka ostane kod kuće.

Banister je pogledao Mortimera u oči i po njegovom pogledu je zaključio da je dežmekasti revolveraš shvatio o čemu se radi. Na izgled mirno je potapšao Skalu po ruci. — Da li put za Rubirozu nije suviše opasan, Mortimere? Šta ti misliš?

— U svakom slučaju vi možete vašoj rođaci da prepustite uzde — odvratio je Mortimer.

— Eto vidiš — rekla je ona i osmehnula se vragolasto. — Dolazimo odmah, mister Mortimere.

Revolveraš se udalji.

— Ustaj! — viknu Skala i ustade sa stolice. Brzo je preko revolvera i ruke u kojoj se on nalazio stavila svoju tašnicu za kozmetiku. — Ići ćemo ruku pod ruku i ti ćeš terati sve ljude dalje od nas ako budu hteli da nam se približe ili ako pođu prema kolima. Ukoliko ne poslušate, budite sigurni da ću odmah pucati. Milosti nema, to treba da vam je jasno.

Banister se umorno osmehn u klimnu glavom. Rubiroza — to je Mortimer odmah shvatio. Rubiroza je bila jedna poštanska stanica na početku pustinje koju su Indijanci godinama napadali i spravnjivali je sa zemljom. Tamo više nije bilo čak ni pacova. Ako neko u gradu Provo nekog drugog čoveka pošalje u Rubirozu, to mu znači isto kao da ga šalje direktno u pakao.

Uhvatio je pod ruku i poveo je prema vratima. Ona je držala rukama tašnicu sa kozmetikom. Bar tako je izgledalo. Cev oružja je nešto malo virila ispod tašnice i Banister je mogao jasno da vidi da je otvor cevi opasne pucaljke stalno bio okrenut prema njemu. Uprkos tome Banister je bio pun samopouzdanja. Mortimer je sigurno preduzeo sve što se može kako bi ga oslobodio iz ovog đavolski neprijatnog položaja. Zato se i odlučio da lično ništa ne rizikuje.

Izašli su iz prostorije i sada su već koračali niz stepenice. Tamo dole je Skala zastala i osmotrila svuša unakolo. Ništa nigde nije videla. Čak sada nigde nije bilo ni Mortimera.

Banister odmeri lepu ženu mračnim pogledom.

— Govorite samo onda kad vas ja pitam! — prosikta ona otrovnim glasom.

Stvarno, nigde žive duše. Čak i u sali u kojoj su se stalno nalazila po četiri revolveraša nije bilo nikoga. Opet je zastala. Međutim, kada je kroz staklo na kočijama ugledala kapiju postavila je da korača dalje.

On je išao pored nje. Izgleda da joj je sada bilo jasno da su Banisterovi revolveraši saznali istinu i da su se pripremili za protivakciju. Ništa nije opasnije od razdraženog bandita. To je Banister jako dobro znao. Zato je i slušao sva njena naređenja. Kada su izašli na ulicu on je poslao Livija da se vrati nazad. Popeli su se na kočijaševo sedište i on spretno prihvatiti uzde.

Njen pogled je brzo preleteo unaokolo. I Banister se osvrnuo na sve strane. Prolaznici su išli pločnicima. U senkama ispod nastrešnica primetio je on svoje ljude.

— Vozite! — naredi ona.

On je odmah poterao konje. Upravljaio je tako da su došli do sredine ulice. Trudio se da životinje ne idu brzo. Zatim je odjednom osetio hladnu cev revolvera na svojim rebrima i zbunjeno pogledao Skalu.

— Vezite iza poštanske stanice prema ulazu! — šapnu mu ona na uho. Ali brzo! — Istrgla je bič iz njegove ruke i ošinula njime konje koji su odmah pojurili što su brže mogli.

Banister okrete konje na levo. Uplašeni i ljuti, prolaznici su se sklanjali u stranu da ne bi bili pregaženi. Neki stari čovek pretio je prstom, ali je brzo spustio ruku kada je video da se u kočiji nalazi Banister. Konji su sada u brzom galopu projurili kroz kapiju i Banister je imao dosta muke da upravlja kočijom. Nije mogao da vidi kako su se njegovi ljudi pojavljivali na kolovozu sa obe strane ulice.

Sve je išlo vrtoglavom brzinom. Niko od Banisterovih ljudi nije računao na to da će kočija tako brzo da projuri kroz ulicu i da će skrenuti u stranu. Ništa se od „bagija” više nije videlo. Ostao je samo oblak prašine.

Dvorište poštanske stanice nije bilo ograđeno. Samo nekoliko žbunova označavalo je granicu prema susednom imanju čija je kapija vodila u jednu sporednu ulicu. Skala mu pokazava pravac bičem. On sada nije imao vremena da se okrene i da pogleda nazad da bi se uverio da li ga njegovi ljudi slede. On je poterao konje prema izlazu i pre nego što je tamo stigao povukao je uzde kako bi konji išli sporije. Tog trenutka u kola je uskočio neki mladić. Skočio je na kočijaševo sedište i istrkao uzde iz ruku zbunjenog Banistera. Skala mu je dodala bič.

Kočija je brzo projurila kroz kapiju u uličicu. Rudolf je okrenuo tako brzo da je lagani „bagi” za izvesno vreme davolski opasno lebdeo ni na nebu ni na zemlji, jer su se na zemlji vrtela samo dva točka.

Banister i Skala odahnuše s olakšanjem kada je kočija nastavila da se kotrlja na četiri točka.

Rudolf je poterao konje. Posle trista jardi Rudolf je skrenuo kočiju sa kolovoza i ušao u jedno napušteno imanje. Jedan

veliki ambar bio je otvoren. Rudolf se odupro nogama i povu-
kao uzde.

Dva starija čoveka pojaviše se iz senke ambara. Pritrčali
su i prihvatili uzde konja. Zaprega je stala.

Nekoliko konja za jahanje stajali su jedan pored drugog.
Bili su osediani i spremni odmah da krenu u galop.

Skala gurnu revolver Banisteru u slabinu. — Silazite! —
naredila je ona. — Valjda niste slepi i vidite da smo stigli!

Banister iskoči iz kočije. Dvojica muškaraca su ga prihva-
tili.

Uhvatili su ga za ruke koje su mu povukli na leđa i stavili
mu lisice. Odveli su ga do konja. Prašina koju su podigli toč-
kovi kočije i konjska kopita se nije bila ni slegla kada je
Banister, između dvojice starijih muškaraca, poterao svoga ko-
nja.

Napred je jahala žena. Međutim, to nije bila Skala. Jer,
ona je išla pozadi sa Rudolfom.

Banister je primetio da njegovi otmičari dosad nisu pro-
govorili nijednu reč. Izgleda da je to bila đavolski dobro ugra-
na ekipa. Sve je sigurno dugo pripremano i mora se priznati,
dobro izvedeno. Bar takav je utisak on stekao. Uzalud se on
osvrtao da bi ugledao svoje ljude. Bilo je očigledno da su iz-
gubili trag. Sve je išlo đavolski brzo, a otmičari su stalno me-
njali pravac u kom su se kretali. Sada su s njim napustili
grad prema severu.

Bandita je bilo pet! Tri muškarca i dve žene, od kojih je
jedna od njih preuzela na sebe glavni zadatak. Toliko smelo-
sti, pa to je da se čovek divi — pomisli Banister. Njegovi ljudi
su pripremili sve i bili su ubeđeni da će, tako raspoređeni, izaći
lako na kraj sa tom naduvenom lepoticom. Međutim, ta mala
nevaljalica je nadmudrila Banisterove đavolski opasne revol-
veraše.

Iza grada su ponovo promenili pravac. Sada su s njim ipak
poterali konje prema zapadu u pustinju. Potera za njima nije
se videla nigde.

Banister je morao samom sebi da prizna da je sada pre-
pušten na milost i nemilost petočlane bande i nestrpljivo je
čekao da mu saopšte šta od njega traže.

Ucena, sigurno! Ali, koliko će novca tražiti?

Pogledao je nazad. Zatim još jednom. Ništa! Od gonilaca
ni traga ni glasa. Banditi su sve uradili jako lukavo. Ipak. Ba-
nister je bio siguran da će njegovi ljudi nanjušiti tragove pe-
točlane bande. Ako ne odmah, a ono za koji dan. Zato je bio
i odlučio da ispunjava sve što se od njega zahteva da samog
sebe ne bi doveo u opasnost da bude upucan.

IX

Portir malog hotela je iznenađeno gledao Šejna. — Pa,
vaši prijatelji su otputovali. Ja sam mislio da se vi vi^z ne
nalazite ovde, mislar.

Šta to sada treba da znači?

Šejn odmahnu rukom. — Ako je tako, onda je tako —
kazao je on i uputio se u svoju sobu.

Skala nije ništa ostavila. Nekako se i obradovao što se oslobodio nje i ostalih. Pa i zahvalnost, na kraju krajeva, ima svojih granica.

Posle ručka otišao je u poštansku stanicu. Odgovor iz Vašingtona još nije bio stigao. Dobio ga je tek sledećeg dana kada je ponovo navratio u poštansku stanicu.

Šejn je zgužvao telegram. Bio je ljut. Stavio je papir u džep. Nema novih dokaza protiv Banistera. On je izgleda radio onako kako je mislio da njemu odgovara.

Kada je izašao iz poštanske stanice, odlučio je da se i dalje raspituje za Džesija Hilarija čiju će sudbinu pratiti sve do onog trenutka kada su njegova goveda počela da crkavaju od kuge, tako da je on svoju zemlju, hteo-ne hteo, morao prodati Banisteru.

Sreo je šerifa. Našli su se u istom trenutku ispred Banisterove kuće.

Stari čovek se uzdržljivo osmehnulo.

— Ova kuća je prazna — primetio je on podrugljivo. — Možda ste hteli da priredite prijem za otmičare? I mene to interesuje, momče.

Šejn je bio ljut kao ris.

— Džon Frik Banister je otet — objasnio mu je šerif i osmehnulo se. — Zar vi to ne znate?

— Ne, ne znam! — odvratio je Šejn brzo. — A, kada se to dogodilo?

— Juče prepodne. Izgleda baš u ono vreme kada ste vi bili kod mene u mojoj kancelariji. Frenk Mortimer, Banisterov prvi sekretar sinoć mi je to saopštio. Međutim, rekao mi je da se ja u to ništa ne mešam.

Šejn se isceri. — Čudi me da vi u vašem gradu odmah ne preuzmete stvari u svoje ruke kad se tako nešto dogodi!

— Nemojte me ispitivati! Čak ni Banisterovi ljudi ne znaju ko im je zadao taj mučki udarac. Svi njegovi revolveraši su pošli u poteru za otmičarima. Da li iza svega stoji železničko društvo?

Šejn je to mnogo bolje znao od šerifa. Ipak, nije hteo ništa da mu kaže. On ga je pozdravio, okrenuo se i otišao u hotel. Dakle, ona đavolska petorka se dokopala Banistera. Šejn se raspitao unaokolo. Niko živi ovde u gradu ne poznaje ni Skalu i Džuditu. niti pak trojicu muškaraca. Šejn je bio iznenađen i nije mogao čudom da se načudi kako su njih petoro uspeli da izvuku Banistera iz njegove kuće i da ga još odvedu u nepoznatom pravcu. A on je pri tom raspolagao ekipom izvanrednih revolveraša čiji je jedini zadatak bio da njega štite i čuvaju. Šejnu je to bilo zabavno. Njih petoro su još u Sider Sitiju dokazali da su ludo hrabri i kuda krenu tu više, izgleda, trava ne raste. Izbavili su ga iz čelije dok si okom trepnulo. Sada je bio siguran da će oni pokušati da skupo naplate tu svoju uslugu i da će ga, verovatno, uvući u nove nevolje.

Kada je ušao u svoju sobu Rudolf je već sedeo za stolom i osmehivao se.

Šejn je bio iznenađen. On je očekivao da će ugledati Skalu.

— Halo, Rudolf! — rekao je Šejn.

— Halo, Šejne! — odvrati mladić. — Jesi li ti čuo šta smo mi uradili? — upita on ponosno. — Kladim se da u ovom gradu ljudi ne pričaju ni o čemu drugom već samo o tome.

Šejn zatvori vrata za sobom i baci šešir na krevet. — To da ste vi oveli Banistera ljudima još nije poznato. Ja sam o tome saznao od šerifa, i to nekoliko trenutaka ranije. Ne znam ni kakve su vaše namere i šta mislite da iskoristite od te otmiце?

— Možda si ti dobar čovek! Mnogo očekujemo od toga. Idi i sedlaj konja. Skala želi da razgovara s tobom.

Šejn sede na krevet. — A zašto nije došla ona lično?

— E, to mi nije rekla, a da budem iskren, ja je za to nisam ni pitao. Biće nam potreban neki advokat i mi treba da ga povedemo sa sobom.

— Zašto?

Rudolf se nasmejao. — Banister nam neće prepisati samo svoje rudnike, nego celokupnu svoju imovinu, naravno ako ga ostavimo da i dalje diše i ako ga ne lišimo glave!

Šejn razvuče lice. On je i pomislio da će se sve tako dogoditi, kada je saznao da niko ovde nije čuo za tu petoricu ljudi, niti ih je ikada video. A što se tiče rudnika zlata, i tu se pred Šejnom isprečio zid ćutanja. Niko nije hteo ništa da kaže. Verovatno im je to Banister zabranio.

— Potraži ti sebi nekog advokata — predložio je Šejn. Ja ne znam kakvu bih ja tu mogao igrati ulogu u celoj toj stvari!

Rudolf ga je uporno posmatrao. — Ti treba da se pobrineš o tome da uhapsi Banistera, naravno pošto on potpiše i advokat sve to overi. Ti imaš sve dokaze protiv tog kućkinog sina u svojim rukama i neće ti biti nimalo teško da ga još danas strpa iza rešetaka, ako budemo našlj nekog advokata. Posle toga ćemo mi ubiti advokata, a ti ćeš se postarati da Banister nestane iz zatvora i tako više na ovom svetu neće biti nijednog čoveka koji će moći da nam ospori naše vlasništvo.

Šejn je bio zgranut. Zar je tako nešto moguće? Tek sada mu je bilo sasvim jasno zašto ga je ta petočlana banda oslobodila iz zatvora u Sider Sitiju. Njima je bio potreban čovek od zakona koji neće postavljati pitanja, nego će uhapsiti Banistera i pobrinuti se o tome da mu se sudi zbog njegovih zločina.

Koliko je Šejn mogao da sazna, Banister nije bio zločinac. Kao pripadnik Sedme brigade Šejn nije imao nikakvu legitimaciju. Nije mogao da se predstavi ni kao šerif ni kao marsal. Nije mogao da utiče na neke događaje u nekom mestu, sem ako ga meštani ne izaberu za šerifa. A i u tom slučaju, niko nije smela da se otkrije njegova pripadnost Sedmoj brigadi. Ono što je bilo neobično, on sa sobom nije nosio nikakva dokumenta.

Tu su se njih petoro prevarili. Šejn se nije usudio da to kaže Rudolfu.

Kao pripadnik Sedme brigade nije imao pravo da nekoga uhapsi, ali je bio dužan da pomogne ako otkrije nekog zločinca ili ako neki banditi prete ljudima.

Ako se tako razmisli o svemu, onda je petočlana banda napravila veliku grešku i samoj sebi stavila nož pod grlo.

— Kuda ste to odveli Banistera? — upitao je Šejn.

Rudolf se pakosno osmehnuo. — Pokazaću ti put. Onaj koji ne zna ništa, ne može ništa ni da oda, zar ne? Banisterovi ljudi se nalaze skoro svuda. Čak su prokrstarili celu pustinju.

Šejn ustade. Stavio je šešir na glavu.

— Koga advokata ćemo povesti sa sobom? — upita Rudolf.

Kao član Sedme brigade Šejn je, između ostalog, imao zadatak da sprečava zločine.

— Ja mislim da je za to još suviše rano — rekao je on izbegavajući pravi odgovor. — Ja bih najpre hteo da čuje šta na to kaže Banister, a pre svega, šta on želi da potpiše. Posle toga lako možemo dovesti advokata.

— Da li se ti bojiš da će Banister pokolebati? — upitao je Rudolf i osmehnuo se. — Mi smo njega omekšali, tako da on sada u sebi nema ni trunke svoje volje.

Izašli su iz kuće i Šejn je u štalj osedlao svoga mrkova. Sunce je već odavno bilo zašlo iza bregova. Noć je polako širila svoja krila nad predelom.

Jahalj su prema severu. Zatim su krenuli poštanskim putem prema Solt Lejk Sitiju, a kada se smrklo oni su skrenuli prema zapadu.

Ušli su u pustinju. Ponoć je već bila prošla kada je Rudolf okrenuo svoga konja i poterao ga u jedan kanjon. Šejn je išao odmah iza njega. On se stalno osvrtao unaokolo, ali logorsku vatru je primetio tek onda kad su zaustavili konje i sjahali.

Nalazili su se ispred zapadnog zida kanjona gde su vode i ne vreme bili napravili prostrane pećine u stenama. To se dogodilo još pre mnogo vekova.

Iz jedne pećine u susret mu je izašla Skala. Rudolf je odveo konje.

— Kako to da ste vas dvojica sami? — upita ona i namršti se. — Zar ti Rudolf nije rekao da...

— Jeste, rekaomi je — prekide je Šejn. — Međutim, meni se čini da je za advokata još jako rano.

— Kakve su to sada gluposti! — viknu ona ljutito. — Mi smo sve stavili na papir. Razumete? Banister je priznao sve. Ti slobodno možeš sada da ga uhapiš i da ga vodiš u Omahu. Tamo će ga sudija sigurno poslati na vešala.

Ušao je s njom u pećinu. Bak i Sendi sedeli su na svojim sedlima i kockali se uz odsjaj vatre na kojoj se kuvalo jelo koje je pripremala Džudita. Sedamnaest stotina i četiri! Svi pogledj bili su sada uperenj u Šejna. Bili su razočarani. Oni su čuli svaku reč kratkog razgovora. Banister je ležao u jednom uglu i izgledalo je kao da spava. Izgleda da su prema njemu bili jako grubi, kako je Šejn mogao da zaključj na oskudnoj svetlosti.

— Donesite mi papire, momci! — viknu Skala ljutito. Bak ustade i zavuče ruku u svoje sedlo. Vadio je iz nje papir za papirom. Skala mu ih je uzela u ruke i dodala ih Šejnu.

Odmah već prvi papir bila je potvrda kojom Banister

ostavlja u nasleđe celokupnu svoju imovinu petorici ljudi kojima ima mnogo da zahvali. Zbog čega, to nije navedeno.

Šejn je brzo prelistao i ostale papire. Oni su bili ispunjeni priznanjima. Kao prvo, da je opljačkao železničko društvo za zemlju u severoistoku — Jutah, učenom i potplaćivanjem. Na isti način je on, između ostalog, kupio Hilarijev rudnik, mada je Hilari, kako je poznato šerifu i Šejnu, prodao Banisteru samo zemlju, a ne i rudnik. O izbijanju kuge koja je uništila Hilarija nije bilo nijedne reči.

— Šta kažeš na sve to? — upita Skala ponosno kada joj je on vratio papire.

— Zar nismo uradili ceo posao? — upita Bak. — Sada si ti na redu.

Ceo posao! To je bilo tačno. Bilo mu je dovoljno samo da pogleda Banistera. Taj čovek je bio slomljen.

Petočlana banda je drukčije razumela njegovo ćutanje.

— Šta ti se ne dopada? — promrmlja Sendi i namršti se. — Možda to što tvoje ime nije navedeno u potvrdi o poklonu? To bi ispalo tako kao da si potplaćen. Ti ćeš s naše strane biti dobro nagrađen. Ništa ti ne brini. Odvedi ovog nitkova u Omahu, a zatim ćemo videti šta ćemo dalje da radimo.

— Ti ćeš biti zadovoljan, Šejne — rekla je Skala.

— I nemoj zaboraviti da smo te mi oslobodili iz zatvora — podseti ga Bak. — Zato moraš sada ti nama da pomogneš. A, moraš nas i razumeti. Mi smo za tebe u Sider Sitiju stavili glavu u torbu i rizikovali da se nađemo ispod vešala sa omčom oko vrata isto kao i ti.

— Budi miran! — reče Skala razdraženo. — Njemu to kazati nema nikakvih razloga, on to jako dobro zna. — Pogledala je Šejna i osmehnula mu se zaljubljeno. — Šejn ima poverenja u nas i zna da ga nećemo prevariti. Hajde, jednom već da se prihvatimo jela. Džudita, dokle si stigla?

— Gotovo je! — doviknu devojka.

Miris pečenja ispunio je pećinu. Unutra je ušao Rudolf. On je na svom ramenu nosio svoje i Šejnove bisage. Spustio ih je na tlo i skinuo šešir. — Šejn je bio protiv toga da odmah povedemo jednog advokata s nama.

— Bojim se da ćemo morati da se obratimo nekom notar u Solt Lejk Sitiju. — objasnio je Šejn. — U tom slučaju će ta stvar zaista biti u redu.

— Hajde prvo da jedemo — odlučila je Skala. — O tome ćemo se dogovoriti sutra ujutru rano.

Selj su na svoje bisage. Džudita je delila jelo koje se sastojalo od pasulja i pečenja od antilope. Ona je odnela i Banisteru jedan plehani tanjir i nahranila ga.

Dok su jeli, Skala je odredila stražu. Šejna je izostavila. On nije pitao zašto. Sve mu je bilo jasno. Petočlana banda sigurno nije imala poverenje i zato nisu hteli ništa da rizikuju. Uskoro su legli.

Skala je odmah zaspala.

Šejn je sačekao dok je Bak došao na red da bude na straži. On je zamenio Rudolfa koji je još uvek stavljao drva na vatru, dok je Bak napuštao pećinu. Rudolf je donosio drva sa gomile koja se nalazila izvan pećine. Šejn je sačekao dok je on zaspao. Zatim je ustao, prikrao se oprezno vatri i izručio u nju jednu punu kantu vode. Čulo se lagano šištanje i dim se podigao. Šejn tiho opsova. Uzeo je dva zapaljena komada drveta i s njima izašao napolje. Opsovao je sada glasnije i odbacio zapaljene grane drveta. Jedna od žena je kašljala.

— Šta se to dogodilo? — promrmlja Bak i izroni iz tamne noći. Pošao je prema Šejnu.

— Rudolf je izgleda stavio mokro ili trulo drvo! — odvratio je Šejn. — Tako nam je zagadio vazduh unutra. Ima li ovde negde još drva? Vatra se gasi.

— Tamo napred nalazi se jedno suvo drvo — odgovorio je Bak. — Uzmī...

Šejnova pesnica ga je pogodila posred čela, Pao je i opružio se koliko je bio dug. Ostao je nepokretan. Sa revolverom u ruci visoki čovek je za trenutak stao i oslušnuo. U pećini je sve bilo tiho. Ono malo vodene pare je već bilo nestalo u vazduhu.

Međutim, gde li su konji?

Šejn je napregnuo svoja čula, ali nije mogao da čuje životinje nigde u blizini. Baš sada su te konjske glave morale da čute i da ne odaju svoje prisustvo.

Šejn se vratio nazad u pećinu. Muškarc i žene su čvrsto spavali. On je preskočio Sendija i prišao Banisteru. Pažljivo ga je probudio i stavio mu ruku na usta.

— Ni reči glasno! — šapnu on. Sagnuo se i stavio čoveka preko svog ramena.

Pričekao je nekoliko trenutaka. Zatim je izneo Banistera napolje. Noć je bila tamna. Hteo je da namesti Banistera tako da može da stoji. Međutim, Banister se odmah prevrnuo i pao, tako da je Šejn morao da ga drži uspravno.

— Gde se nalaze konji? — prošaputa Šejn Banisteru na uho.

— Ne znam! — prostenjao je tiho Banister.

Šejn se okrenuo na sve strane. Međutim, u uskom kanjonu bilo je tamno kao u rogu.

Svakog trenutka Bak je mogao da se povрати iz nesvestice. Tako se Šejn odlučio brzo. Uzeo je čoveka, stavio ga preko ramena i krenuo s njim kroz kanjon. Do izlaska iz kanjona bilo je dve milje. Šejn je trčao, bez obzira što je Banister pri tom stenjavao od bolova.

— Lakše! — krkljao je.

— Stegnite zube! Ako ne nađemo na neku grupu vaših revolveraša, onda smo obrali zelen bostan. Sa ovim lupežima nema šale!

Banister prostenja.

Kada se Šejn našao na usponu koji vodi prema izlasku iz kanjona prasnuli su pucnji u kanjonu. Pošao je još brže, mada

je bio na izmaku snaga. Otkopčao je jaknu i košulju. Bio je sav mokar od znoja. Dahtao je i uzdisao sa teškim teretom na ramenu, ali je ipak prikupio snagu i trčao uz stazu.

Kada je stigao do zaravni u steni na istoku se već belasala zora. Šejn opsova. Morao je za trenutak da stane i da predahne. Banistera je ostavio u travi pored jednog žbuna.

— Ko ste vi? — upita Banister.

Šejn se toliko bio umorio da nije mogao da odgovori. Kroz kanjon je odjeknuo topot konjskih kopita. Šejn je oslušnuo tamo dole prema ravnici. Možda će se pojaviti Banisterovi ljudi.

— Zahvaljujući vama ostao sam među živim ljudima — proštenja Banister. — Ko ste vi?

— Ja sam onaj čovek, koji zahvaljujući vašim smicalicama za dlaku nije izgubio život u Sider Sitiju — kazao je Šejn.

Banister više ništa nije pitao.

— Moramo dalje! — rekao je Šejn tiho i podigao Banistera na noge. — Možete li sada da koračate?

— Kuda ćemo?

— Najpre moramo stići do puta. Nadam se da ćemo uskoro naići na vaše ljude! — odgovorio je Šejn i stavio Banisterovu desnu ruku preko svog ramena. Krenuo je i povukao Banistera za sobom. Banister se očigledno napregao koliko god je mogao. Iza njih se čula grmljavina konjskih kopita. To kao da je dalo Banisteru krila. Šejn je išao brzo i on se naprezao da održi korak s njim. Ipak, već posle stotinu jardi njegove noge su otkazale poslušnost.

Šejn je stao. Prebacio ga je ponovo preko ramena. Trčao je u pravcu jutarnjeg rumenila. Gonioci su mu bili za petama, a noć se polako povlačila ispred sjajne zore. Svakog trenutka gonjoci su mogli da ih primete.

Posle oko dvesto jardi Šejn je otišao u jedan zaklon u steni. Jer, topot kopita bio je sve glasniji i glasniji. Banditi su se opasno približavali.

Jahači projuriše pored mesta gde su se nalazili on i Banister. Bili su to Skala i dvojica starih lupeža. Bar Šejn je mislio da ih je prepoznao. On je dahtao. Međutim, imao je još toliko snage da u ruci drži revolver spreman za paljbu.

Jahači su se brzo udaljavali. Ubrzo su nestali u mraku, a odjek topota konjskih kopita čuo se sve slabije i slabije. Bilo je očigledno da se kreću prema putu.

Šejn je oslušnuo. Njegov pogled je bio uperen prema kanjonu. Međutim, gde su Rudolf i Džudita? Da li su i oni krenuli za grupom koju predvodi Skala ili su pak ostali da pročešljaju kanjon prema severu?

Da bi iskoristio i poslednju zaštitu tamne noći koja će uskoro ustupiti svoje mesto suncem obasjanom danu, Šejn je ustao već posle nekoliko minuta. Podigao je Banistera i natovarao ga na svoje rame. Banisteru je bilo još teže, jer mu je petoročlana banda bila vezala ruke na leđima.

Šejn je promenio pravac. Krenuo je sada prema jugu. Tako je koračao sve dok nije stigao dan. Umoran i iscrpljen uputio se prema stenama koje su bile visine kao čovek. Spustio je Banistera na pesak, kleknuo i stavio ruke na lice. Disao je

ubrzano. Njegova ramena dizala su se i spuštala. Znoj je potokom lio niz njegovo lice. Zatim je odvezao Banisteru ruke.

— Dugujem vam zahvalnost i ja ću vam se odužiti — rekao je Banister.

— Poklonićete mi nešto! — krkljao je Šejn.

— Nagradiću vas toliko da ćete postati bogat čovek — rekao je Banister. — Samo, objasnite mi zašto ste sve ovo uradili za mene? Vlada vas je poslala u Provo na traženje železničkog društva da me sredite.

— Ako ste vi jedno takvo kopilo kakvim vas smatraju onda ću vas ja ukloniti s puta — reče Šejn. — Međutim, to ne mora da znači da sam u stanju da vas prepustim jednoj bandi lupeža.

— Vi ste pročitali moje priznanje, zar ne? — upitao je Banister i prevrnuo se u stranu. — Ti ljudi su me mučili i nisam mogao drukčije.

— Ja nisam slep — rekao je Šejn. Disao je teško. — Ali, prestanite već jednom da brbljate.

Banister je ućutao. Nastala je tišina koja je prijala Šejnu.

Bilo mu je potrebno samo sedam minuta da se oporavi. Sa revolverom u ruci on se polako uspravio i pogledao unao-kolo. U međuvremenu je uveliko bilo svanulo. Na istoku je sunce već bilo dosta odskočilo. Ali, ono nije interesovalo Šejna. Njegov pogled je tražio petočlanu bandu. Neka ih đavo nosi! On nije bio nezahvalan. Međutim, to nikako nije značilo da neće da se bori protiv njih ako ga budu napali. A i to što su među njima dve žene nije mu značilo mnogo.

Budi pametan i hvataj maglu, pomisli Šejn. Inače će đavo odneti obojicu!

Ne, on nije imao ni najmanje volje da se bori protiv Skale i njenih bandita. Međutim, nije želeo ni to da ga oni upucaju.

Banister se okrenuo na trbuhu i podigao se. On se iscerio kada je sreo Šejnov pogled. Šejn nije mogao da se otme utisku da mu je taj čovek nekako simpatičan.

Okrenuo je revolver oko prsta. — Hajde, kažite, kako ste nasamarili železničko društvo?

— To društvo je došlo kod mene — reče Banister. — Bio je to jedan veliki posao za mene. Bio sam siguran da će mi oni ponuditi zemlju i prodati je, a onda će jednog dana moliti da ja tu istu zemlju prodam njima. Uostalom, ja sam poslovan čovek.

Šejn klimnu glavom. Bila je to u dlaku ista priča sa onom koju je čuo od šerifa. — Nemojte vi dopustiti da železničko društvo jako krvari. Iz limuna se može iscediti samo sok. Tu se iz koščica ne može ništa izvući.

— Otišao sam suviše daleko — reče Banister. — Ja to znam. Ali, ja sam samo čovek koji podleže iskušenjima. Da li ste vi videli nekog poslovnog čoveka koji trči do najbližeg šerifa ili sudije samo zato da mu saopšti da mu je ponuđen jako povoljan posao?

— Med takvih poslova vi imate mnogo nevolja. Po mora mišljenju ubuduće bi trebalo da ih izbegavate.

— Ja nisam nečovek — kazao je Banister promuklim gla-

som. — Mogao bih da izbegavam železničko društvo kao jun-sku gusku. Jesam li radio tako?

— Možete li i dalje?

— Da!

Šejn je krenuo i Banister je koračao za njim. Sunce je peklo. Banister nije izdržao nijednu milju na nogama. Šejn ga je sačekao i stavio Banisterovu lepu ruku preko svog ramena. S mukom su išli dalje. Topli sunčevi zraci treperili su pred njihovim očima. Bregovi su im izgledali čas da su blizu, a čas da su daleko.

Odjednom se pred njima pojaviše jahači.

Odmah su stali i osvrnuli se unaokolo da nađu neki zaklon. Ali, u blizini ga nije bilo. Zemlja unaokolo bila je ravna. Da li ih je bilo tri, pet ili čak dvanaest?

Prišli su bliže. Bilo ih je pet.

Šejn i Banister kleknuše i Šejn uze revolver u ruku.

Potkovice konja su dobovale po tlu. Za njima se dizala prašina i obrazovala iza jahača providan sivi oblak.

Šejn podiže revolver i nanišani na prvog jahača, mada su oni bili još suviše daleko.

Odjednom je Banister skočio i skinuo šešir sa glave. Počeo je da maše njime.

— Mortimere! Mortimere! — vikao je on koliko ga grlo nosi, — Ovde smo!

Jahači za trenutak zaustaviše konje, a zatim su krenuli u brzi galop.

Bili su to Banisterovi revolveraši kako je Šejn ubrzo mogao da se uveri. On je ustao i spustio oružje. Kada su ljudi zaustavili konje i sjahali da pozdrave Banistera, Šejn se osvrnuo unaokolo.

Gde li je sada Skala sa njenim banditima? Sigurno će ga tražiti da ga kazni zbog onoga što je učinio. Na kraju krajeva, on je nju, po njenom mišljenju, sprečio da se dokopa velikog bogatstva.

XI

Džudita je plakala od besa i razočaranja. Rudolf je sedeo pored nje i držao je za ruku. Kao i Bak i Sendi je gledao Skalu koja je ispred njih koračala tamo-amo i kuvala od besa.

Vladala je mučna tišina. Skala je odjednom stala. — Kažite nešto! — viknula je ona srdito. — Kažite da sam kriva! Hajde!

— Ti si imala poverenja u tog kućkinog sina — reče Bak promuklim glasom. — I, to ne možeš da porekneš.

— A zar mu ti nisi verovao? — viknu Skala. Iz njenih očiju sevale su munje. — Pustio si ga da ti priđe tako blizu i onesvesti te jednim jedinim udarcem.

— Zato što sam slušao tebe — promrmljao je sedokosi starac. — To je bila greška. Međutim, ja vas podsećam da sam ja od samog početka bio protiv njega. Ti si mu se bacila u naručje. Međutim, on to nije iskoristio.

— Čuti! — viknu ona. — To se tebe ne tiče. — Stari čovek je bio njen stric, a ne suprug kako je ona tvrdila pred

Šejnom. Ona je to uradila zato da bi probudila kod Šejna osećanje krivice i time ga još čvršće vezala za sebe. Sendi je bio prijatelj njenog ujaka. On je poveo Rudolfa, a Džudita im se priključila po svojoj volji. Svi su u početku mislili da je ona to uradila zbog Rudolfa. Međutim, njoj se Skala dopadala. To je znala jedino Skala i ona je to zadržala za sebe pošto i sama nije znala tačno šta Džudita može jednog dana da uradi.

Rudolf pusti Džuditinu ruku i osmehnu se podrugljivo. — Spavaj jednom sa mnom. Ja te neću razočarati. Ne kao onaj pasji sin.

— Naravno — kazala je Džudita uvređeno. — To bi ti i odgovaralo.

— Jasno! — odvratio je on razdraženo. — Meni uvek sve odgovara. I pošto ovde ne mogu doći do izražaja, ja ću sada spakovati svoje stvari. Koliko juče ste me ubeđivali da ću postati bogat čovek. Međutim, kod vas nisam ništa uradio i bolje je da na vreme krenem kuda me noge nose.

— Kuda nameravaš da odeš? — upita Sendi.

Rudolf se sagnuo i podigao sedlo. Prebacio ga je preko ramena. — Natrag na put, Sendi. Budi pametan pa pođi sa mnom. Pljačkati kočije nije baš unosno, ali je sigurnije. Živi se. Mi od toga nismo loše živeli, Sendi.

— Rudolfe! — viknu Sendi i ustade. — Otkad nas je petoro imali smo samo uspehe. Ovo nam je prvi poraz i igra, do đavola, još nije završena. Tako brzo se ne smemo pokolebati!

Rudolf pljunu u travu i pođe prema svom konju.

— Skala! — viknu Sendi ljutito.

— Ni Skala me neće zadržati! — doviknu Rudolf.

Skala je sačekala dok on nije počeo da sedla konja i zatim mu prišla.

— Hvatam maglu! Ispariću! Dosta mi je svega! — viknuo je on kada je ona stala pored njega.

— Ti si nam potreban, Rudolfe! — reče ona grubim glasom.

— Za sledeći neuspeh? Njega ćete doživeti bez mene.

Skala se osmehnu.

— Ja to mislim ozbiljno! — vikao je on besno.

Ona je nežno stavila svoju ruku na njegovo rame. — Sa kojom želiš da budeš, Sa Džuditom ili sa mnom? Ja to dosad nisam mogla da utvrdim.

On je razrogačio oči.

— Ej ti, ja mislim onako kao što sam rekla. — Pomilovala ga je po licu.

On se zbunjeno isceri. Uhvatio je njenu ruku i naslonio je na svoj obraz. Levom rukom ona je gurnula sedlo sa konja.

— Pruži mi priliku da saznam šta ti želiš! — rekla je ona. Izmakla je svoju ruku i vratila se na mesto gde su bili ostali.

Rudolf je otpratio pogledom. Na sebi je imala uske farmerice. To njeno uvijanje kukovima mu se dopalo. Krenuo je polako za njom.

— To smo doživeli! — obratila se Skala svima. — Banister je jako tvrd orah. Pustićemo ga da se smiri.

— Zar želiš još jednom da ga otmeš? — upita Bak. On je odmahnuo glavom. — Tako nešto ne uspeva nikom dvaput u životu.

— Banister nas se plaši. Mi ćemo mu pretiti, ili ćemo uzeti nekog od njegovih najbližih kao taoca — kazala je Skala. — Ima tu nekih žena koje mu nešto znače. Međutim, o tome ćemo odlučiti kasnije. Da se Banister ne bi oslobodio svog straha, jako je važno da mu pokažemo pesnicu na taj način što ćemo srediti čoveka koji ga je oslobodio. Tako nešto uvek deluje. Banister se mora uveriti u to da mi možemo da zgrabimo za vrat svakoga koga želimo da nam padne šaka.

— Onda se njemu tresu gaće pred nama, zar ne? — upita Sendi zajedljivo.

— Kad ja sredim Šejna i kada ga Banister vidi, onda će svakako biti tako! — tvrdio je Rudolf.

— A kako ćemo uhvatiti tog kućkinog sina? — upita Bak ljutito.

Skala je pogledala Džuditu. — Da li te je Šejn nekada video bez perike?

Džudita je skinula svoju plavu periku sa glave i njena bujna crna kosa rasula se kao niska bisera na njena ramena.

— Nije!

Skala se zadovoljno osmehnu. — Onda ćeš odjahati u Provo i pronaćićeš gde se zavukao taj prokleti pas! — Njen osmeh je postao nežniji. — To ćeš uraditi za mene, zar ne?

Džudita se osmehnula. — Ako ti tako kažeš, Skala, onda će biti onako kako ti želiš!

— Ja te molim da to uradiš!

Džudita je ustala.

— Obuci nešto drugo — predloži Bak. — Nemoj uzeti onu odeću u kojoj te je on video.

— Obuci haljinu, Džudita! Molim te! — kazala je Skala. — Izigravaj pred njim damu! On te takvu ne poznaje. Razumeš li?

— Šejn je verovatno već odavno napustio Provo — rekao je Sendi vrteći glavom.

— Kroz nekoliko sati mi ćemo to saznati — reče Skala.

Džudita je prišla svom konju. U njenim rukama nalazilo se teško sedlo. Skala je krenula za njom. Pomogla joj je da osedlaju konja.

— Ako treba ja ću za tebe i ubiti Šejna — reče Džudita kada joj je Skala dodala torbu. On na mene nije obratio ni malo pažnje. Ja sam sigurna da me on neće prepoznati. Naravno da ću ja malo izmeniti svoj glas.

Vezala je torbu za sedlo i uzjahala. Skala joj je pomogla i pri tom je čvrsto stegla. Izgleda da se to jako dopalo Džuditi. Ona se osmehnula zaljubljeno i pomilovala Skalinu ruku. — Vратиću se brzo!

Rudolf je stao između njih dve. — Trenutak — rekao je on i nasmešio se. — Šta vas dve sada nameravate?

— Ako se Šejn više ne nalazi u Provu, ja se odmah vraćam natrag — rekla je Džudita.

— Međutim — opomenuo je Rudolf — ako se nalazi u

gradu, onda on više ne stanuje u tom jeftinom, prljavom hotelu. Razumeš li me?

— Naći ću ja već njega! — tvrdila je Džudita odlučnim glasom i pri tom pogledala Skalu. — Za mene ne brinite!

— Ipak, ti sama nikako ne možeš izaći na kraj sa tim prokletim kučkinim sinom — promrmlja Rudolf. — To je neobično snažan i pametan čovek kome ne možeš stati ni na glavu ni na rep.

Džudita ga odmeri prezrivim pogledom. — A, otkud ti to znaš, Rudolfe?

— On se sigurno dobro pripremio da se brani, pogotovu sada kada su svi u gradu na oprezu, a ne samo Banister — rekao je Rudolf. — Mi ćemo krenuti za tobom ako se ne budeš vratila do sumraka. — Pogledao je Skalu. — Osim Banistera i Šejna tamo dole u gradu nas niko drugi ne poznaje. Banister se sigurno negde zavukao da se oporavi od šoka. Prema tome, u tom prokletom gnezdu može da nas prepozna samo jedan jedini čovek. Sačekaću ga iza crkvene zvonare. Srediću tog plašljivog kukavicu. Leteće sa njega perje kao da su ga orlušine čerupale. A onda će on brzo krenuti u pakao gde mu je i mesto.

Čuo se topot kopita. To je Džudita krenula u Provo.

Rudolf je stavio svoju ruku na Skalino rame. Bak i Sendi su im prišli. On i Skala se krenuše prema dvojici starih momaka.

— Mi ćemo Šejnu dati ono što je zaslužio, prokleti izdajica! — viknu Rudolf, besan kao razjareni bivo. — Da li vi, možda, mislite drukčije — dodade on nešto mirnijim glasom.

— Nadam se da ćemo uhvatiti tog nitkova! — odvratio je Bak namrštivši se. — Međutim, ja stvarno ne verujem da će to ići tako lako. Taj pasji sin je okretan kao vidra.

— Uхватиćemo ga! — viknu Skala odlučnim glasom. — To kopile nam nikako ne može umaći!

— Hajde, pakujmo se! — reče Bak. — Čim se smrkne uzjahaćemo svi konje i krenućemo.

XII

Mali starac se kiselo osmehnulo kada je Šejn ušao u kancelariju. — Da li ste poslali onakav telegram kao što ste rekli?

— Naravno.

— Banister je nevin čovek?

— Ni u supj dlaku nisam mogao da pronađem — rekao je Šejn koji je ovde došao samo zato da se oprostí od njega. — Pročešljao sam i železničko društvo. Međutim, tamo ljudi nisu znali da najpre moraju da provetre svoju sopstvenu štalu. U međuvremenu je utvrđeno da Banister nije ni ucenjivao, niti pak potplatio železnicu. Banister mi je pokazao ugovore. Oni su sasvim ispravni. Jutros sam bio kod Hilarijeve udovice. Znae li da Banister pomaže njegovu porodicu?

Šerif se zbunjeno iscerio. — Možda je to griža savesti?

— Razgovarao sam dugo sa Hilarijevom udovicom. Priču o govedoj kugi izmislio je Hilari. On se kockao i tako je izgubio celo svoje imanje. Počeo je sa stokom. Samo to je tačno.

Najpre je prodao krdo goveda. Nije tako brzo mogao da nađe kupca za zemlju i zato se obratio Banisteru. Eto, vidite, neko može vrlo lako da izađe na loš glas samo zato što mu mnogi zavide na njegovim uspesima.

— Pričali ste mi o Sider Sitiju! — podsetio ga je šerif. — Da li tu nema nekog razloga da mu natovarimo na vrat nešto davolski neprijatno? Vi ste mogli vrlo lako da se preselите na onaj svet. Šejne! — viknu šerif i podiže ruku. — To je pokušaj ubistva, zar ne, dragi moj?

Šejn klimnu glavom. — On će zbog toga dati novac da se izgradi jedna škola i da se preko glavne ulice stavi kaldrma. Ja sam pomislio da ćete vi to više voleti nego da se protiv njega podigne optužba koju će neki vešti advokat lako oboriti. Osim toga, ja nemam vremena još jednom da odjašem u Sider Siti da bih prikupio dokaze.

Šerif podiže obrve i sleže mršavim ramenima. — To vi bolje znate. Uostalom, radilo se o vašoj koži, momče.

— Još nešto sam mu natovarilo na vrat — rekao je Šejn i osmehnuo se zadovoljno. — On ne samo što će podići školu i opremiti je potrebnim učilima, nego će je i izdržavati. Plaćaće četiri učitelja i školarinu za onu decu čiji roditelji nisu u stanju da sami plate. Ugovori se već nalaze kod predsednika grada. Dakle, budite srećni što imate jednog takvog čoveka među vama. Škola! Da deca ne ostanu slepa kod svojih bistrih očiju, ima li nešto lepše i čovečnije na ovom svetu, šerife? — Šejn se osvrnuo unaokolo i pogledao kancelariju. — I ovaj vaš čumez bi se morao malo urediti. Razgovarajte malo s njim o tome.

— Banister, dobrotvor!

Šejn je pružio šerifu ruku. — U svakom slučaju on nije zločinac. U mom slučaju on se jednostavno uplašio da će ga moćno železničko društvo spraviti sa zemljom. Pustite neka vode teku svojim koritom i neka potoci žubore žureći nekud u daljinu prema reci koja ih čeka u svoje naručje.

— A šta će biti sa banditima koji su ga odveli?

— Njih prepuštam velikodušno vama, šerife — kazao je Šejn i osmehnuo se. Krenuo je prema vratima. — Mislim da je banda napustila ovu oblast. Ja moram u Kolorado. Čekaju me u Denveru.

— Srećan put! — doviknu šerif i osmehnu se.

— Hvala! — odvratio je Šejn. Pokazao je prstom prema tavanu koji je bio crn od dima. — Bela boja! Pokažite to jednom Banisteru i podsetite ga na Sider Siti.

Nasmejao se glasno i izašao iz prostorije. U međuvremenu je već bio pao mrak.

Šejn se vratio u hotel u kome je bio odseo sa petočlanom bandom. U gradu je postojao jedan mnogo bolji hotel. Nalazio se u strogom centru grada. Međutim, on je nameravao već ujutru da krene dalje poštanskom kočijom. Sve do Solt Lejk Sitija. Odatle je nameravao da krene u Denver železnicom. Tamo ga je čekao novi zadatak.

U trpezariji je još uvek bilo živo. Na dugačkom stolu koji se nalazio na sredini prostorije bio je prostir zeleni čaršav. Desetak ljudi je tamo igralo rulet. Gostioničar je izigravao ulo-

gu krupijea. Na stolu za poker igrali su njih šestorica. Bezbojna, bezizrazna lica — sve sami prepredeni lisci!

Šejn nije imao volje da se kocka. Zato je i prišao šanku i naručio viski. Dok je pio gledao je u ljude koji su sedeli za stolom za rulet. Tu su se nalazile i tri žene, među kojima je sedela i neka malo punija žena obučena po najnovijoj modi. Ona je od svoje crne kose napravila frizuru u kojoj su dijamanti i smaragdi sijali u svim duginim bojama. Na sebi je imala svetloplavu haljinu skoro sasvim otvorenu i bez traka na ramenima. Ona je preko svojih ramena bila prebacila neku jednobojnu providnu maramu i pušila je. Cigareta se nalazila u jednoj dugačkoj srebrnoj muštikli. Nosila je duge veštačke trepavice, a očni kapci su bili uopadljivo našminkani.

Igrala je sa jako velikim ulogom i, dobijala. Ispred nje su se gomilali čipovi. Gosti za stolom su svi bili srcem za nju. Naročito su se radovali, kad ona dobije, dvojica muškaraca koji su sedeli levo i desno od nje. Njih troje su se smejali veselo podvriskivali. Jedan od njih bio je neki vitki, bleđi tip koji je takođe ulagao velike sume novca i izgleda da je bio neki neobično vešt zabavljač.

Šejnu se učinilo da su se igrači dobro poznavali i da su se ovde vrlo često sastajali da se kockaju. Nj na kraj pameti mu nije palo da ta ledi što se kocka može biti plavokosa Džudita. On se toga uopšte ne bi setio. Već je bio zaboravio petočlanu bandu.

Uskoro je ona, izgleda, osetila da je Šejn posmatra. Često je pogledala preko i kada bi se njihovi pogledi sreli ona se uvek osmehnula. U početku je to bilo samo letimično, ali kasnije je visoki čovek shvatio da taj njen osmeh nije pucanj u prazno. Možda je htela da mu da na znanje da se on njoj dopada. Ko ga zna? Nikad se ne zna, pomisli Šejn.

Bludnica, rođena bludnica, prošla je misao kroz Šejnovu glavu. Dopala mu se. Noć je bila duga. I tako je on počeo da odgovara na njene osmehe i poglede.

Konobar, koji je poznavao Šejna, primetio je jako brzo kuda visoki čovek tako uporno baca pogled.

— Šta kažete na to, amigo? — prošaputao je on i iscerio se. — Tako nešto ovde nismo dosad videli. Stigla je danas kasno popodne kod nas. Ako mislite nešto da uradite morate se umešati među igrače. Sve sami džentlmeni sa novčanicama nabijenim parama! Meni se čini da će do dame stići onaj koji bude prikupio najveću gomilu novca.

Šejn se umorno osmehnula Konobar ipak nije bio tako dobar posmatrač. Jer, Šejn je gledao mnogo dalje i učinilo mu se da se iza toga krije još nešto. Šta? Uzeo je čašu u ruku, obišao oko stola i stao iza nje.

Ona je glatko izgubila sledeću igru.

Šejn se nagnuo napred. — Žao mi je, madam! — šapnuo je on. — Odmah ću otići odavde. Vidim da vam nisam doneo sreću!

Džentlmeni levo i desno od nje odmerili su ga ledenim pogledom. Međutim, ona se okrenula prema njemu i osmehnula se.

— Ne! — rekla je ona. — Prošlo je vreme kada sam samo ja dobijala. Uostalom, mogli biste da me pozovete na jedno piće!

Pružila mu je ruku i Šejn je prihvatio s osmehom. Pomogao joj je da ustane sa stolice. Pogledi džentlmena odali su Šejnu da oni više nju ne smatraju samo šarmantnom damom, nego da je ona jedno obično dubre. Međutim, Šejnu je to bilo svejedno.

— Zamenite čipove, molim vas! — obratila se ona gostioničaru. Uхватила je Šejna pod ruku i on je odveo do šanka.

Gostioničar je pokupio čipove. — Molim vas da uplatite uloge, dame i gospodo! — reče on odlučno.

Igra je tekla dalje. Šejnova igra je tek počela.

Njena malo punija ramena podsećala su ga na Džuditu. Ipak, to je pomislio samo za trenutak. Dok je jahao za Provo obraćao je pažnju samo na Skalu. Džuditu je većinom video samo uz svetlost vatre uveče pošto je ona preko dana uvek jahala iza njega i Skale.

— Viski, molim! — viknu ona pošto joj je on pomogao da se popne na stolicu.

Ispila ga je odjednom, kao da je to obična voda. — Zovi me Džindžer, visoki čoveče — kazala je ona.

On je skinuo šešir.

— Šejn! — predstavi se on.

— Ništa ispred toga i ništa iza toga? — upitala je ona.

Šejn se kucnuo s njom. Pogledala je preko čaše pravo u njegove oči. On klimnu glavom. Ispili su. — Da, to je celo ime! — reče on.

Konobar je ponovo nasuo piće i krišom namignuo Šejnu.

Ona je stavila cigaretu u srebrnu muštiklu. Šejn joj je pripalio cigaretu.

Dunula je nežno dim u njegovo lice. Međutim, on je osećao samo njen parfem. Delovao je malo oporo, ali šta je tu je. I Šejn nije bio napravljen od kamena.

Osmehnulo se.

— Kasno je — rekla je ona. — Hoćemo li da ostanemo još? Meni se čini da samo gubimo vreme. Dragoceno vreme. — Uхватила je nežno njegovu ruku. — Ili ti, možda, misliš drukčije?

On ispi još jedan viski. — Ne! Ja mislim isto tako kao i ti.

Zagledala se u njegove oči. — Onda prestani da piješ i odvedi me gore.

Bila je u pravu. Jer, već je ponoć, a on je hteo da ustane rano i da krene dalje poštanskom kočijom. Ustao je i pružio joj ruku. Ona je prihvatila i krenula s njim prema stepenicama. Konobar se osmehnulo vragolasto, a na ruletu je igra za trenutak prekinuta. Džentlmeni koji su se kockali gledali su Šejna sa puno zavisti. U očima žena moglo se primetiti da su ljute.

Na stepenicama su se zagrlili i poljubili se. Njihovi poljupci bili su vatreni.

Odveo je u svoju sobu. Zagrljeni i pripijeni jedno uz drugo stajali su oni u mraku. Usne su im bile vrele. Šejnu je srce počelo da kuca brže kada je osetio njene obline. Tvrde ruke

visokog čoveka prelazile su nežno preko njih. On je odvezao njenu haljinu i sve je već bilo gotovo. Osetio je njenu meku kožu. Kao somot! Uzbudio se. Međutim i ona je gorela kao razbuktala vatra.

Pošto je prošao prvi zanos on je odneo do kreveta.

— Upali svetlo! — rekla je ona glasom koji je drhtao. — Hoću da te vidim, visoki čoveče!

Šejn ustade. Kresnuo je palidrvce, zapalio stonu lampu i vratio se kod nje. Ispred kreveta je stao. Gledao je njeno divno, nešto malo punije, ali izvanredno građeno telo. Ona je porvenela. Ispružila je ruke prema njemu. — Dodji! — šapnu ona i uzdahnu.

I, on je to i uradio. Njemu nije trebalo da se kaže dva puta kad je u pitanju ovako lepa žena.

XIII

Kada se gore u Šejnovoj hotelskoj sobi upalila svetlost, Rudolf je povukao nazad oroz na svom revolveru i gurnuo laktom Skalu u stranu.

— Šta sada čekamo? Taj kućkin sin će je još silovati! — viknu on besno.

Skala ga uhvati za ruku. — Čekaj! — prošaputa ona. — Sve dok se svetlo ne ugasi. Ona se prethodno sastala sa Džuditom i sve se dogovorila. Znala je mnogo bolje od Rudolfa šta se tamo gore dešava. Visoki čovek je trebalo da se umori i iscrpi. Ona je išla nasigurno.

Rudolf se okrenuo prema njoj i u mraku potražio njen pogled. — Taj kućkin sin će je srediti. Čuo sam je kako viče.

— Nemoj se buniti! Čekaćemo. Ako ne budemo strpljivi, napravićemo veliku zbrku! — prošaputa ona ljutito. Gledala je stalno u osvetljeni prozor. Jako dobro joj je bilo poznato koliko je Šejn nežan. Da li je Džudita mogla da ga odbije? Ne, Skala ni trenutak nije u to posumnjala. Bilo joj je jasno da će on od nje napraviti pitomu golubicu koja će zaboraviti ono što je obećala Skali.

Bak se pojavio iz mraka. — Sendi se ušunjao u hotel da bi mogao da nam otvori vrata kada budu zaključana. — Svetlo još uvek gori, nadam se da neće dugo.

— On je siluje! — vikao je Rudolf besan kao ris. Otrgao se od Skale i pojurio napred. Međutim, zapeo je za Bakovu nogu i opružio se koliko je dug.

— Ostanj ovde, idiote! — rekao je stari čovek.

— Ti prokleti idiote! — viknu Rudolf i ustade. Odmerio je Baka divljim pogledom.

— Ti ćeš raditi onako kako kaže Skala, ili će te đavo odneti — rekao je Bak mirno.

Rudolf pruži ruku prema prozoru. — To nije trebalo da dozvolite! — viknu on ljutito.

— Oni sada razgovaraju — reče Bak. — Džudita mu priča o svom životu.

— To ti misliš. Ja bolje poznajem tog kućkinog sina! — vikao je Rudolf besno.

— Džudita je ponela svoj nož sa sobom — objasni Bak. — Ona neće nikom dopustiti da joj se približi. To ti treba da znaš.

Rudolf se mrštio. — Idem da ubijem tog kućkinog sina! — Slažem se — promrmlja Bak. — Međutim, to ćeš učiniti tek kada Skala naredi. A dotle moraš čekati, inače će te davno odneti pravo u pakao. Mi ovde radimo sve po planu, kako smo se dogovorili. A i ti moraš da se pridržavaš toga plana, momče!

— Čutite! — progundā Skala tiho.

Iz hotela je dopirala galama. Vrata se otvoriše. Gostioničar se pozdravljao sa poslednjim gostima.

Prošlo je dosta vremena dok se sve ponovo nije utišalo. Gostioničar je još dugo stajao ispod nastrešnice. A zatim se, najzad, udaljio. Zaključao je vrata za sobom.

Hotel je utonuo u mrak. Jedino je u Šejnovoj sobi još uvek gorelo svetlo.

Posle izvesnog vremena Bak opsova.

Skala je za trenutak osetila ljubomoru.

— To je neka prokleta duga priča koju sada Džudita raspreda pred tim kopiletom! — rekao je Rudolf.

Zatim su odjednom zaškrilala hotelska vrata. Sendi je oprezno izašao napolje i prišao im laganim korakom. Bak je izašao iz senke tako da je on mogao da pronađe mesto gde su se oni pritajili.

— Zar to proketo svetlo još uvek gori? — upita on kada je stigao do njih ispod nastrešnice. — Pa to je neverovatno!

— Prestanite već jednom s tim pakosnim primedbama! — viknu Skala ljutito. — Džudita zna šta radi i ona radi sve za nas.

Svetlo se najzad ugasilu. Na istoku je zora već najavljivala dolazak novog dana.

— Sada! — viknu Rudolf. — Sada ćemo srediti to proketo kopile!

Potrčao je napred, a oni su krenuli za njim. Ušli su u hotel i krenuli na prstima uz stepenice.

XIV

Šejn se prevnuo u stranu. Ova divna žena nije samo tražila, već je i dala sve od sebe. Ležala je pored njega kao da je upucana, sa rukama koje su bile prekrštene ispod njenog lepog vrata. Njena crna kosa bila je sasvim opuštena i pokrivala je skoro ceo jastuk. Između njenih bujnih grudi presijavale su se graške znoja.

Svitalo je. Šejn je pomislio na to da će kočija za Solt Lejk Siti uskoro krenuti iz grada.

Bez njega! Jer, on je bio umoran kao pas.

Ti momci u Denveru će malo pričekati. Uostalom, ovakva žena se ne sreće svakog dana u životu.

Ona je spavala.

Šejn podiže glavu. Za trenutak je posmatrao njeno divno telo. Obuhvatio je rukom. Nagnuo se iznad nje da je poljubi. Međutim, šta je to sada? U njenoj ruci nalazio se nož.

— Sta, do đavola...

Hteo je da uzme opasno sečivo iz ženine ruke. Međutim, promašio je, pošto se njena ruka odjednom pomerila. Oštrica blesnu. Telo žene se savilo.

Imala je nameru da ga ubije!

Prevrnuo se u stranu i pao sa kreveta. Istog trenutka, tamo gde je on samo sekundu ranije ležao, sevnu sečivo noža i zabode se u jastuk.

Šejn ustade i baci se na ženu. Ona se branila. Pokušala je da zbací snažnog čoveka sa sebe. Podigla je nož u nameri da još jednom pokuša da probode Šejna.

On joj je izbio nož iz ruke i bacio se na nju. Ona je stenjala, ali ne od strasnog zagrljaja kao pre izvesnog vremena, nego od besa. Još uvek Šejnu nije palo na pamet da je ova crnokosa lepotica u stvari Džudita. Šta više on je verovao da mu je ovu nevolju svalio na vrat niko drugi nego Banister. Verovatno se bojao da će mu Šejn još nešto otkriti i zato je poslao ovu bludnicu da ga pošalje u pakao.

Međutim, izgleda da je tikva pukla! Vrata hotelske sobe su se odjednom s treskom otvorila.

Unutra su uleteli Bak, Sendi i Rudolf sa revolverima u rukama.

Tek tada je Šejn shvatio kakva mu je igra nameštena i ko je ova žena koju je tako vatreno ljubio tako dugo u ovoj čarobnoj noći. Znači, petočlana banda je nju podmetnula da bi mu se svetila zbog izdaje!

Prasnuše pucnji iz revolvera trojice bandita.

U stvari, Šejn je već trebalo da bude mrtav čovek da je ostao tamo gde se nalazio kada su oni pucali. Međutim, njega tu više nije bilo. On je munjevito skliznuo sa kreveta i pri tom uspeo da dohvati svoj revolver koji se nalazio na stolici pored kreveta na kojoj je bio ostavio svoje stvari.

Snažni visoki čovek je pao na pod. Njegov revolver prasnu. Njegovo prvo olovo pogodilo je lampu u mraku.

Prsnu lampu u paramparčad. Komadi stakla poleteše kroz prostoriju na sve strane takvom brzinom kao da je lampu eksplodirala.

Isto tako naglo je prestala pucnjava. Sada niko nije želeo da otkrije svoj položaj vatrom iz cevi oružja.

Šejn se povukao nazad. Dan se približavao, mada nekako stidljivo. Međutim, sada se već mogao videti prozor.

Džudita se pokrenula u krevetu. To se čulo sasvim jasno.

— Džudita! — čuo je Šejn Rudolfov glas. — Džudita, da li smo upucali tog pasjeg sina?

— Ne znam! Ne vidim ništa! — odvratila je žena sa kreveta.

Šejnu je sada sve bilo jasno. Gde su mu bile oči? Prevarilo ga je to što je ona u njegovom sećanju ostala kao plavuša. I ne samo to! On je mislio da je petočlana banda uhvatila maglu i nestala negde u dalekim prostranstvima. A, eto, njih petoro nisu mislili ni na šta drugo nego samo na osvetu.

Šejn se ispravi iza kauča. Do njega na zidu je visila neka

mala slika. Oprezno je skinuo sa kuke i zatim je bacio prema prozoru.

Ponovo sevnu vatra i prasnuse pucnji. Međutim, i Šejn je pucao.

Prodoran krik nadjača odjek iz cevi oružja. To se moralo čuti u celom hotelu.

Šejn se sagnu. Pogodio je Rudolfa. Meci dvojice starih ljudi fjučnuše iznad njegove glave i odbiše se od zida.

— Izlazite napolje! — čuo je on Skalin glas iz hodnika.

Bak i Sendi su već bili šmugnuli iz sobe. Šejn je čuo kako njih troje trče kroz hodnik.

— Čekajte! — doviknu Džudita.

Ona je skočila iz kreveta. Naga kao od majke rođena! Potrčala je prema vratima. Uskoro je nestala.

Rudolf je ležao ispred vrata. Šejn ga je čuo kako stenje i miče se.

Šejn je oprezno krenuo napred. Iz prizemlja su se čuli glasovi. Na ulici je neko kriknuo. Zatim su prasnuli pucnji iz revolvera. Šejn je hteo da priđe prozoru i vidi šta se tamo dole dešava, ali tu je bio Rudolf i Šejn nije mogao da vidi da li on još u ruci drži revolver i čeka svoju šansu.

Galama i prasak iz revolverskih cevi dopirali su kroz prozor i kroz celu kuću ovamo gore u sobu. Vrata prema ulici su izgleda bila otvorena.

Rudolf se odjednom umirio. Šejn je samo kao kroz maglu mogao da raspozna njegovo telo.

Ustao je, prišao mu i gurnuo nogom njegov revolver. Sagnuo se, uzeo oružje i bacio ga na krevet. Zatim je došao do prozora i povukao zavesu u stranu.

Nebo je bilo vedro. Na ulici su već mogli da se raspoznaju likovi. Dva čoveka su ležala na kolovozu. Šejn nije mogao da raspozna o kome se radi. Obukao se.

Svetlost je ušla u sobu kroz prozor. Čuo je korake i glasove.

Šejn je brzo obuo čizme. Staklo je krckalo pod njegovim nogama dok je prilazio vratima, zaustavivši se na pragu.

Bili su to gostioničar, jedan od službenika i jedan od šerifovih pomoćnika. Taj pomoćnik imao je samo oko dvadeset godina i on je uglavnom brinuo o tome da šerifova kancelarija bude čista i sređivao poštu. U njegovim rukama nalazio se karabin.

— Da li se ovde pucalo? — upita on strogim glasom.

Službenik je nosio jedan fenjer koji mu je sada pomoćnik šerifa istrkao iz ruke i podigao ga uvis.

— Šejn!

— Da! — odvratio je Šejn. — Mene su ovde napali.

— Ko? — upita gostioničar.

— Ona ista banda koja je otela Banistera — objasnio je Šejn. — Jedan od njih leži ovde na podu.

Ljudi su pošli za Šejnom u sobu. Čovek na podu sobe bio je Rudolf. On se očigledno već bio preselio na onaj svet.

— Koliko ih je bilo? — upita pomoćnik šerifa i spusti fenjer.

— Video sam da su iz hotela istrčala dva muškarca, a za njima su jurile dugačkim koracima dve žene — objasni gostioničar. — Jedna od njih je bila gola.

— Šta? — iznenadi se pomoćnik. — Gola golcata?

Gostioničar je pogledao u Šejna.

Šejn klimnu glavom. — To je bila dama koja je sedela na stolom gde se nalazi rulet. Ona je član bande.

— Vi poznajete te ljude, Šejne! — reče pomoćnik odlučnim glasom. — Morate mi danas pre podne pomoći da ih nađemo. Ti lupeži su na ulici ubili šerifa. Baš ispred hotela. Šerifa i još jednog čoveka koji je stanovao u kući koja se nalazi preko puta hotela. Ja ću okupiti ljude i krenućemo u poteru za tim lupežima sve dok ih ne pohvatam!

— Obratite se mister Banisteru — predloži gostioničar. — On će vam sigurno staviti na raspoloženje svoje ljude.

Šejn se uhvatio za glavu. Sve ovo se dogodilo zato što je on savetovao šerifa i Banistera da ne pođu u poteru za banditima. To je mogla biti osveta i za to što su oni njega oslobodili iz zatvora u Sider Sitiju, a on im se zahvalio na taj način. Bilo mu je jasno da je pogrešio. Sada će on sam morati da goni tu prokletu bandu i da njene članove izvede pred sudiju.

Već je uveliko bilo svanulo. Samo desetak minuta kasnije Šejn je već bio na konju.

XV

Skala je išla od jednog konja do drugog. — Ne možemo dalje! — viknu ona. — Životinje moraju da se odmore nekoliko sati. Sjašite i skinite sedla.

Bak uze pušku u ruke i sjaha. Džudita je otišla iza jednog žbuna da se najzad obuče. Skala je počela da skida sedlo, a Sendi je pritrčao da joj pomogne.

— Nedostaje nam sada taj mladić! — uzdahnu on i obrisa rukom očnojano čelo.

— Naći ćemo nekog drugog umesto Rudolfa — odvrtila je ona grubim glasom.

— Ja sam proketo dugo jahao s njim — kazao je Sendi tužnim glasom.

— Ja nisam rekla da mi nije žao! — uzviknu Skala. — Međutim, moram priznati da sam se navikla da nas je uvek petoro!

— Da li je to u ovom trenutku važno?

Pogledala ga je iznenađeno.

— Mislim da nećemo moći da sredimo svoje misli pre nego što dodirnemo nogama tlo Kalifornije.

Preko njenog lepog lica prešao je taman oblak. Stisla je pesnice i podbočila se. — Šta ćeš u Kaliforniji?

Ceo dan su jahali prema zapadu. On je pokazao rukom daleka brda ispred njih. — To je pravac, zar ne?

— To je tačno, i to ne poričem! — odvrtila je Skala. — Međutim, ne sećam se da sam rekla da ćemo jahati za Kaliforniju.

Sendi se osmehnu kiselo. — Šta mi želimo to nas neće niko

pitati. Skala Čovek koji je hteo da te zadrži ispred hotela, ali nije pucao zato što si žena, bio je šerif. Sigurno je dosta ljudi primetilo da si ti njega ubila. Bar ja sam video dosta noseva koji su bili naslonjeni na prozorska stakla okolnih kuća. Osim tog prokletog Šejna, ja mislim da će se na noge dići sve ono što može da puca i kreneće u davolški opasnu poteru da nas ulove i stave nam uže oko vrata. A kada neko beži, onda je jako važno koji će pravac da izabere.

Iz žbunja se pojavila Džudita. Na sebi je imala pantalone i čizme. Gore žaket, a ispod njega bluzu ljubičaste boje. Haljinu, koju je do tada nosila, bacila je u travu.

— Nećemo ostavljati nikakve tragove, Džudita! — prosikta Skala prodornim glasom.

Sendi namesti grimasu na licu. — Idemo u Gendi! — uzviknu on iznenađeno. Pa tamo nema ništa. Tu je i bog rekao laku noć.

— Ti sve znaš bolje! — prosikta ona. Odnela je u stranu njeno i Rudolfovo sedlo. Stavila ih je pored stene i sela.

Sendi i Džudita su prebacili tamo i ostala sedla. Sendi je koraknuo nazad i pogledao Baka.

— Vidiš li nešto? — upita on.

Bak odmahnu glavom.

Sendi pride steni. Seo je i on.

— Sedi Džudita tu pored nas — rekao je on blagim glasom. — Niko tebi ništa ne prebacuje.

Posle izvesnog vremena Skala je ustala i prišla joj. Džudita je plakala.

— Od toga ti neće biti nimalo bolje! — viknu Skala ljutito.

Drugom stranom ruke obrisala je suze sa Džuditinog lica.

— Moraš priznati da ti se dopalo i zato si zaboravila zašto si otišla kod Šejna! — reče Skala tiho da Sendi ne bi mogao da je čuje.

— Ali ne, Skala! — odvrati Džudita takođe tiho. — Celo vreme sam mislila na tebe. Međutim, vi ste stigli jako rano. Imala sam nož u ruci, a on ništa nije primetio.

— Nemojda cmizdriš!

— To je zbog Rudolfa!

— Naci ćemo već nekog drugog — rekla je Skala. — Napravila sam grešku kada sam njega prvog pustila unutra. Bak bolje gađa. Sada moramo dobro da se zamislimo kako ćemo srediti tog kućkinog sina koji nas je izdao. S njim se stvarno ne smemo šaltiti!

— A šta ćeš sada u Gendi?

— Potrebni su nam ljudi koje Šejn ne poznaje.

— Pa zar tamo ima živih bića?

Skala nije ništa odgovorila. Okrenula se i vratila se do svog sedišta.

— Vidiš, Skala. Prvo je za nas već zatvoren grad. Mnogi su nas videli i mi tamo više nemamo šta da tražimo. Uzjašimo konje i krenimo u Kaliforniju! Ja tamo znam jednu dolinu. A ja i Bak ipak nismo baš tako stari.

— S kojom želiš da se oženiš? — upitala je ona iznenada. — Sa Džuditom ili sa mnom?

Sendi se pravio da ne primećuje podsmeh u njenom glasu. Osmehnulo se. — Znaš šta, ako me već tako pitaš, ja bih se bez razmišljanja odlučio za tebe. Bak ionako već duže vreme ima oči samo za Džuditu. Kakav bi to bio život!

— Pun nevolja — rekla je ona podrugljivim glasom. — Rad i sirotinja!

— Ti bi se brinuo samo o kući.

— Eh! — uzdahnulo je on. — A, ima li tamo osim drveća i žbunja još i koja kuća?

— Sagradićemo je! — rekla je ona. — Znaš šta, Sendi, ti nisi tako star i ja bih se vrlo rado udala za tebe.

Sendi se trže kao da ga je grom pogodio. Zar je to moguće?

Međutim, ona je brzo prestala da se smeška. — Ali ne u tom slučaju ako ti u svojim džepovima imaš samo pustinjaški pesak, a i njega jako malo. Samo jedna šaka.

— Skala, hajde da potražimo zlato. Ja znam jedno mestašće...

— Molim — prekide ga ona. — Javi mi kada budeš pronašao nešto. Ja ću te čekati ovde. Spremiću dva konja. Međutim, mislim da ti nećeš pronaći ni trunke zlata. Zato nemoj da pričamo više o tome. Obogati se i onda me zovi. Zatim ćemo videti šta ćemo dalje da radimo.

Stari čovek je pocrveneo u licu. Povukao se nešto malo nazad prema svom sedlu. — Što ne bi opljačkali neku banku, Skala! U Solt Lejk Sitiju, na primer. Ja tamo poznajem...

— Eto vidiš! — prekide ga ona. — Tako te volim. Dakle, nemoj da govoriš stalno o Kaliforniji i o dolini u kojoj nema nijedne kuće. Bacićemo oko na banku u Solt Lejk Sitiju. Međutim, prvi na redu je Šejn! Ja imam neko neprijatno predosećanje da se taj kućkin sin uputio za našim tragovima i da nas neće pustiti na miru sve dok ga ne ubijemo. Potplatićemo ti Gendiju neke momke. Oni će uhvatiti Šejna i mi ćemo s njim krenuti u Solt Lejk Siti, opljačkaćemo banku i tu ćemo ostaviti Šejna. ubijenog naravno. Na taj način će ga stići sudbina koja ga je čekala u Sider Sitiju.

— Taj nezahvalni kućkin sin će se verovatno setiti nas kada mu budu stavljali omču oko vrata! — reče Sendi i osmehnulo se.

Ona se nagnula iznad njega. Poljubila ga je u obraz, a zatim se uspravila.

— Kada budemo sredili banku u Solt Lejk Sitiju, ti ćeš mi još jednom ispričati priču o tvojoj dolini u Kaliforniji. Onda ćemo odlučiti hoćemo li otputovati tamo. Ti i ja, a i Bak i Džudita.

— Skala! — viknuo je Bak iznenada.

Džudita i Skala skočiše.

— Eno, neko dolazi! — uzviknu sedokosi stari čovek. — Udaljeni su oko dve milje i jašu prema severu.

— Pusti ih. neka jašu! — rekla je Skala. — Međutim, drži ih stalno na oku. — Džudita i Skala su ponovo sele. Skala pogleda gore prema Baku čija se seda koša presijavala na suncu. Ne! Ovaj čovek više nije imao snage da izgradi ku-

ću. Međutim, on je bio još uvek sposoban da puca i za to se mogao upotrebiti. Uz to u njega se moglo imati poverenje.

Sendi je nešto kasnije zamenio Baka na osmatračnici. Dugo su dva čoveka stajali pored stene i nešto tiho razgovarali.

— O čemu oni to pričaju? — upita Džudita Skalu.

Skala se osmehnula. Ona je znala! I, kada im je Bak prišao on je smeškajući se gledao Džuditu, a iz njegovih očiju je sevalo mladalački plamen.

— Solt Lejk Siti! — reče on kada se našao u svom sedlu. — To ćemo srediti kao od šale, Skala!

— Pre toga odjahaćemo u Gendi! — kazala je Skala.

Sedokosi stari čovek je klimnuo glavom. — A posle toga ćemo uhvatiti Šejna. Da, taj kućkin sin mora visiti na vešalima u Solt Lejk Sitiju da bi shvatio zašto smo ga oslobodili u Sider Sitiiju, taj nezahvalni pas.

Skala je bila zadovoljna.

Četiri sata kasnije poterali su oni konje prema zapadu.

XVI

Šejn zaustavi mrkova i sjaha iz sedla. Nalazio se na domak kamena od granice između Jutaha i Nevade. Celo vreme mogao je da prati petočlanu bandu. Sada su se tragovi odjednom izgubili. Dosad je mogao lako da vidi tragove pet konja, mada je bandita bilo četiri.

Visoki čovek je obišao oko svoga konja. Zašto je Skala baš na ovom mestu počela da briše tragove? Postojalo je samo jedno objašnjenje. Oni su danima jahali prema zapadu kroz ovaj krševit i pust kraj. Zato su ovde promenili pravac.

Šejn je napregnuo sva svoja čula. Gledao je prema severu. Tamo nije bilo ničeg osim slanih pustinja. Preko stotinu milja u daljinu.

Time je ostao još samo jug. Gendi! Stari rudarski grad. Tamo kažu da je zlato ponovo pronađeno. Da li su banditi, možda rešili da na taj način okušaju svoju sreću?

Okrenuo se i stavio ruku iznad očiju. Sunce je sijalo. Jug! Nekog drugog puta za bandu nije bilo.

Šejn je uhvatio mrkova za uzdu i krenuo pešice prema jugu kroz vrelj pesak. Išao je tako nekoliko sati. Tragovi divljači odveli su ga do jednog mesta gde se nalazila voda. Tu je proveo noć.

Idućeg dana jahao je on još pre izlaska sunca. U podne je ponovo naišao na tragove pet konja.

Osmehnulo se. Znači, nos ga nije prevario.

Šest dana je on sledio tragove sve dok nije stigao do doline u kojoj se nalazio grad. Gendi je nekada bio grad duhova, ali je ponovo počeo da se razvija i raste.

Na jugu je Šejn ugledao jedan prostor na kome su bili smešteni šatori i farmerska kola. Dvesto porodica je nekada osnovalo ovaj grad koji su postepeno napustili svi, pošto ovde nisu imali sreće da pronađu sjajni metal. Lisice, hijene, banditi i skitnice našli su kasnije utočište u ovom gnezdu. Sada je, međutim, Šejn cenio da ovde u ovoj

Čulo se lajanje pasa, galama, smeh i blejanje ovaca.

Šejn nasloni ruke na rog sedla. Skala je izabrala dobro mesto da se sakrije sa svojim banditima.

Sačekao je da se smrkne, a zatim poterao konja polako dole obavijen tamnim velom noći.

Potok kao da je bio glavna ulica. Pored njega su se nalazile prodavnice, saluni, burdelji i kockarnice. Šejn je bio siguran da se banda izgubila ovde u ovoj gužvi i da se teško može pronaći.

Prenoćišta nije bilo, o hotelu i da se ne govori. Šejn je prošao pored jedne konjušnice ispred koje su sedeli ljudi i pili viski. U ovakvim mestima bilo je uobičajeno da vlasnici burdelja i saluna iza svojih kuća naprave šupe i izdaju ih za dobre pare onima koji tu žele da prenoće.

Međutim, Šejn nije hteo da se raspituje za bandu. Stao je ispred jedne daščare koja je bila na brzinu napravljena. Iznad vrata je stajalo bombasto ime „KRISTAL PALAS“, ispisano krupnim slovima.

On se uputio u taj ćumez. Žena je bilo malo, tako da su muškarci igrali jedan s drugim. Šejn priđe šanku.

— Viski? — upitao je šankista neljubazno, što Šejn čoveku nije uzeo za zlo, jer je imao pune ruke posla.

Šejn klimnu glavom.

Šankista pruži ruku. — Tri dolara.

Šejn zauzme ruku u džep i plati. Prošlo je dosta vremena dok se šankista nije vratio. Stavio je čašu sa pićem ispred Šejnovog nosa tako brzo da je skoro pola pića prosuo.

Šejn je odmah primetio da je viski jako loš. Ipak, probao ga je i namrštio se. Ostatak bijutave tečnosti sasuo je šankisti u lice.

Već sledećeg trenutka izvadio je on revolver. Šankista se ljutito okrenuo na drugu stranu i zgrabio sačmaricu koja je visila na zidu pored police za piće. Hteo je njome da tresne po glavi Šejna.

Šejn je mogao da ga upuca, ali mu je bilo odvratno da rani ovog razjarenog nitkova i zato se naglo sagnuo.

Gvožđurija prohuja iznad njega i pogodi čoveka koji je stajao iza Šejna i bio mu okrenut leđima. Kundač ga je udario u glavu i čovek se kao klada opruži na podu. Od snažnog zamaha, šankista je poleteo napred, udario u drvenu dasku na šanku i poobarao boce koje su se tu nalazile. Tek tada je Šejn upotrebio svoju desnicu. Udarac je bio tako snažan da se šankista istog trenutka onesvestio. On je bio veliki i težak čovek tako da daske na šanku nisu izdržale. Polomile su se pod pritiskom njegovog ogromnog tela.

Nastala je gužva. Bilo je onih koji su psovali što je piće tako skupo, a bilo je i takvih koje su pogodile polomljene daske. Međutim, nikoga nije interesovalo zašto se to dogodilo. Tada već sevuše pesnice. Tako brzo, dok se okom trepnulo, pored šanka je izbila tuča koja se kao neka prerijska vatra, nošena vetrom, širila brzinom munje kroz salu. Svako je tu imao nekakav svoj razlog da se s nekim potuče.

Priklešten između šanka i ljudi koji su se gurali prema izlazu Šejn nije ni primetio kada je na njegovu glavu pao neki

težak predmet sa tavanice. Izgubio je svest, ali nije odmah pao na patos. Osetio je kako ga guraju i nose ljudi koji su vikali, urlali i psovali.

Ubrzo se našao napolju. Tek kada se gomila razila on je došao sebi. Sva sreća što su ti ljudi, kojih je bilo sigurno šezdesetak, potrčali na sve strane sveta, pokušavajući da što pre negde sklone glavu.

XVII

Kada se Šejn probudio već je bilo svanulo. On je ležao u jednoj hladovini. Odatle je mogao da vidi krovove Gendija. I njegov mrkov je bio pored njega. On je stajao kao prva životinja pored konja koji su stajali jedan pored drugog.

Šejn se sada setio svih pojedinosti. Pravo je čudo kako je ostao živ. Pa njemu je na glavu pala jedna teška četvrtasta greda! Osim toga, kako je uspeo da se udalji toliko od salunskih vrata gde je bio pao?

Pored njega su se čuli koraci. Okrenuo je glavu i trepnuo nekoliko puta. Kada je ugledao naborano lice Baka skoro da nije poverovao svojim očima. A onda je osetio da su mu i noge i ruke bile vezane.

Bak ga je odmerio od glave do pete. Na njegovom licu nije moglo ništa da se primeti! Šta su radili, šta nameravaju? Ništa! Taj stari lisac je stvarno bio prepređen.

Petočlana banda! Šejn nije mogao tako brzo da je se seti.

Otpratio je Baka pogledom. Tek sada je primetio Sendija koji je sedeo na gredi sa još dva čoveka koje Šejn nije dotad video. Bak sede pored njih.

Gde li se nalaze, žene? Šejn okrete glavu u stranu. Njegov pogled je brzo preleteo kroz celu prostoriju. Međutim, nigde nije bilo ni Skale ni Džudite.

Opsovao je. Kako je samo mogao da bude toliko neoprezan i dozvoli sebi da ga ti banditi na tako jeftin način uhvate i sada mogu da rade s njim šta god im je volja?

Sunčevi zraci su zaslepili njegove oči i Šejn je pokušao da pokrene svoje ruke. Pomislio je na to da možda ima šansu da se oslobodi tih đavolskih veza. Međutim, uže je bilo čvrsto vezano. I, ma koliko se on trudio da nekako olabavi veze uže mu se još dublje stezao oko udova. Zato je uskoro i odustao da to pokušava.

Još jednom je pogledao unaokolo. Na neku pomoć u Gendiju nije nikako mogao da računa. Predstavnik zakona u ovom gradu od dasaka nije bilo. A i samo mesto je više ličilo na neki kamp kopača zlata nego li na grad.

Posle izvesnog vremena pojavile su se žene. Skala mu je odmah prišla. Njeno lepo lice bilo je ozbiljno i tmurno.

— Halo! — rekao je on. — Ko se to od vas spotakao preko moga tela?

Njen odgovor bilo je ćutanje. Tu više nije moglo biti reči o ljubavi. Ova žena ga je mrzela. Do dna duše! Ona njega nije nikada ni volela. Sve je to bila obična gluma!

— Ti, nezahvalno kopile! — prosikta ona. Okrenula se i prišla ostalima.

Jedan od dvojice muškaraca koje Šejn nije poznavao, ustao je i oprostio se. Zatim se brzo udaljio. Drugi je sigurno bio čovek koji treba da zameni Rudolfa. Bio je to neki mršav čovek koji je mogao imati oko trideset godina. Imao je crne oči i crnu kosu, a bio je obučen kao neki traper. Zvali su ga Džefri.

On, Bak i Sendi su uhvatili Šejna, podigli ga uvis i odneli ga do njegovog mrkova. Zatim su mu odrešili veze na nogama i pomogli mu da se popne u sedlo. Potom su mu ponovo vezali noge ispod tela mrkova. Džefri je preuzeo na sebe da vodi Šejnovog mrkova.

Poterali su konje prema severu. Brzo je iza njihovih leđa ostao kamp kopača zlata u koji je Šejn došao da uhapsi petočlanu bandu. A, eto, igrom sudbine odlazi iz ovog mesta kao njihov zarobljenik.

Ceo dan su jahali. Zaustavili su se da logoruju tek kada je sunce zašlo i kada su stigli do jednog udubljenja u kome se nalazila bistra voda. Bila je to neka dolina obrasla travom.

Kada je Banister bio zarobljenik bande onda se o njemu brinula Džudita. Ovog puta Sendi je bio taj koji je nadgledao Šejna.

Sendi, malo puniji čovek, prišao je Šejnu i doneo mu jelo. Odvezao ga je, uzeo revolver u ruku i seo pored njega.

Bila je to neka kaša sa usitnjenim mesom i pasuljem. Šejn je jeo halapljivo. Bio je gladan kao vuk.

— Kuda mi to jašemo? — upita on.

— Za Solt Lejk Siti! — odvratio je Sendi.

Visoki čovek je bio iznenađen.

— A šta to tražite tamo u Solt Lejk Sitiju? — upitao je Šejn. — I, uz to ste povel i mene.

— Videćeš! — promrmlja Sendi.

Skala je ustala sa mesta pored vatre gde je dosad sedela.

— Možeš mu slobodno kazati, Sendi! Nemoj da se njegova glava muči da razmišlja o tako teškim pitanjima. — Stala je ispred njih dvojice i prekrstila ruke. — Stavićemo te u isti položaj u kakvom si se našao u Sider Sitiju kada smo te oslobođili iz kaveza.

Šejn razvuče lice.

— Mi ćemo opljačkati banku i pobrinućemo se o tome da tebe uhvate kao da si ti to uradio! — objasni mu Sendi i razvuče osmeh široko, skoro od jednog uвета do drugog.

— Da li ćete se i ovog puta pobrinuti da nadete lažne svedoke? — upitao je Šejn. On je pogledao Skalu, a zatim Sendija i nastavio mirno da jede dalje.

— Pobrinućemo se o tome da ljudi pomisle da si ti neki okoreli bandit — kazala je Skala. — Sve će izgledati tako prirodno, da uopšte neće biti potrebno da potplaćujemo ljude čiji bi te iskazi odveli pod vešala.

Šejn klimnu glavom s poštovanjem. To je, stvarno, bilo dobro zamišljeno. — Znači vi ste izmislili nešto lepo?

Skala se vratila kod ostalih.

— Da li je to bila vaša zamisao? — upita Šejn Sendija posle nekoliko trenutaka.

— Jeste! — odvratio je dežmekasti čovek pakosnim glasom. — Zahvali bogu što se ovde sluša Skalina reč. Da je bilo onako kako sam ja predložio ti sada ne bi sedeo ovde pored mene, nego bi se nalazio koju stopu ispod zemlje.

— Da li si me ti dokusurio? — upitao je Šejn.

— Ne! Bio je to Bak. On je video kada si stigao i pratio te je do saluna. Kada je nastala gužva u tom ćumezu on se nalazio iza tebe.

— Onda vam i nije bilo teško! — promrmlja Šejn.

— Moglo bi se reći i da je bilo nepošteno! — viknu Sendi.

Šejn je nastavio da jede dalje. — Nadam se da banka u Solt Lejk Sitiju nije neki krupan zalogaj za vas?

— Hteo si da kažeš, za nas! — nasmeja se Sendi. — Ti učestvuješ u ovoj igri i ti ovde nećeš ubiti samo jednog čoveka kao u Sider Sitiju. A da ćeš zbog toga dobiti omču oko vrata, to treba da ti je jasno. Razumeš li me?

Šejn klimnu glavom. Pošto je završio sa jelom dodao je prazne sudove Sendiju. Bila je to povoljna prilika za Šejna. Međutim, šta vredi kad su mu noge bile vezane. Uz to, i ostali su bili jako blizu, a mrak još nije bio pao.

Tako je on dopustio bez ikakvog otpora da mu Sendi ponovo veže ruke na leđima. Legao je na zemlju i Sendi je bacio jedno čebe preko njega.

— Nemoj pokušavati da pobegneš! — opomenu ga Sendi. — Svojoj sudbini ne možeš umaći.

Sendi ga je čuvao. Dan i noć. Nijednu jedinu minutu ga nije puštao iz vida. Dok je on spavao zamenjivao ga je Džefri koji je bio neki ćutljiv čovek i pazio na njega kao neki pas čuvar. Petočlana banda mu nije pružila ni najmanju šansu da umakne. Čitavih nedelju dana su putovali s njim dok nisu stigli u Solt Lejk Siti.

Negde poslepodne pred njima se pojavio grad. Okrenuli su konje prema istoku i jahali udaljeni jednu milju daleko od grada. Ubrzo su stigli u jednu dolinu u kojoj su se nalazile zgrade nekog napuštenog ranča.

Banda je znala za taj ranč. Dok su žene odjahale do glavne zgrade, muškarci su doterali konje do jedne šupe, stali i skinuli Šejna s njegovog mrkova. Vezali su ponovo noge visokom čoveku i spustili ga na pod. Dve pune nedelje proveo je on ovde. Sendi se pojavljivao dvaput dnevno, i to u društvu Džefrija koji je u rukama držao „vinčesterku” spremnu za paljbu.

Posle četrnaest dana banda je izvršila sve pripreme za napad na banku. Već se smrkavalo kada su se Sendi i Džefri pojavili. Ovog puta s njima je došao i Bak. Odvezali su Šejnu noge i izveli ga napolje.

Ni govora o napadu na banku! Oni su se predomislili. Izgleda da su odlučili da izvedu Šejna iz šupe i da ga ubiju. Sendi i Bak su se odjednom izdvojili u stranu, a Džefri uperi u njega svoju „vinčesterku”.

Šejn je razrogačio oči. S tim on nije računao. Njegovi mišići su se zategli.

A onda je prasnuo pucanj.

Šejn oseti bol. Kleknuo je na kolena. Džefri je pogodio

njegovu levu ruku. Pogledao je u mršavog nitkova. Međutim, Džefri je spustio pušku. Sendi i Bak su prišli Šejnu. Podigli su ga na noge i odveli ga do njegovog konja.

Ruka je jako bolela Šejna. On je urliknuo od bola kada su ga njih dvojica uhvatili i podigli ga u sedlo. Niko od bandita nije rekao nijednu reč. Vezali su Šejnu noge.

Džefri je uzjahao svoga konja. On je uhvatio uzde Šejnovog nitkova i zatim su krenuli. Napustili su malu dolinu i odjahali u grad. Dotle se već spustio mrak. Uskoro je Šejn mogao la videti svetlo u Solt Lejk Sitiju.

Pored ograde jednog rudnika koji se nalazio na kraju grada oni su se zaustavili i sjahali.

Šejn je bio blizu da se onesvesti od bola kada su ga skidali sa konja. Samo je Džefri ostao pored njega. Oba stara čoveka su nestali u tami.

— Ja jako krvarim — promrmljao je Šejn. — Mogao bi makar da mi previješ ranu.

— Zaveži! — viknu Džefri. — U zatvoru će se sigurno pobrinuti o tebi.

Šejn se ujede za donju usnu. Bilo mu je loše i njegova kolena su počela da drhte. Hteo je da sedne ili da legne. Međutim, Džefri mu gurnu u rebra svoju „vinčesterku”.

— Ostanj da stojiš! — naredi on strogo. — Nama i odgovara da se ti pomalo klatiš na nogama.

Prošao je skoro čitav sat dok se jedan od muškaraca nije vratio.

Džefri isteže vrat. — Da li je krenulo naopačke? — upitao je on zadihanog čoveka.

To je bio Bak. — Nije! Ali, mora se raditi brzo.

Obojica su se sagnuli da odvežu Šejnu noge. Ipak, kada je Šejn hteo da krene osetio je cev Džefrijeve puške na svojim rebrima.

— Napred! — viknu Bak.

Bez obzira na njegovu povredu oni su ga uhvatili za ruke i potrčali s njim. Kroz jednu usku uličicu ušli su u grad. Šejn je samo za trenutak uspeo da vidi jedan deo glavne ulice. Goreli su fenjeri, a bilo je i mnogobrojnih prolaznika.

U dvorištu zgrade u kojoj se nalazila banka, ispred zadnjih vrata, Bak je skinuo i užu kojim su bile vezane Šejnove ruke. Zatim je otvorio vrata i obojica su ga gurnuli u kuću.

Negde je gorelo svetlo. Pored jednih stepenica oni su stali s njim. Šejn je primetio Džefrijev pokret. Međutim, nije mogao da izbegne udarac. Osetio je da ga dva čoveka drže čvrsto da ne bi pao na pod.

XVIII

Potmul, prodorni zvuci doprlj su do Šejnove svesti i on je odmah shvatio da su to pucnji. Prasnuli su u kući, a i na polju na ulici. Šejn je pokušao da ustane, ali je odmah ponovo pao na pod. Tek posle drugog pokušaja osetio je bol u levoj ruci. Podigao je glavu i ugledao blede lice nekog upućanog čoveka. To mu je povratilo svest.

Nalazio se u kancelariji direktora banke u kojoj je stajala i kasa. Na njoj se nalazio čelični fenjer, a vrata kase bila su

široj otvorena. Oba ključa stajala su u bravi. Banditi su na silu doveli direktora banke u zgradu i naterali ga da otvori trezor. Zatim su ubili tog čoveka i stavili ga pored Šejna.

Sve je to Šejn video jednim jednim pogledom. I on je procenio situaciju.

Banda se još uvek nalazila u banci. Verovatno je napad otkriven suviše rano. Pucnjava u kući i napolju bila je sve jača.

Da ga ne bi okrivili da je bandit, morao je da se izgubi odavde. I to najkraćim putem, a da pri tom ne dospe ispred pušanih cevi ni onih ljudi na ulici niti bandita.

Odjednom prsnu staklo. Kugle su počele da zvižde pored njegovih ušiju. On se zbunjeno okrenuo nazad i sagnuo se. Baš iza njega nalazio se prozor. Na svu sreću na njemu su se nalazile rešetke i ispred nje je visila zavesa.

Pruticao je vratima i odškrinuo ih.

Pucnjava je odmah postala glasnija. U njegovim ušima je grmelo kao da ga gađaju stotinu revolveraša.

Opsovao je i povukao se nazad. Nalazio se u đavolski opasnoj klopci.

Banditi su sa prozora otvorili žestoku vatru na one napolju. Nisu uopšte primetili Šejna kada je ušao u sobu gde se nalazila kasa.

Šejn je prišao lampi i ugasio je.

Sada je morao biti brz. Pakleno brz, ako ne želi da ga obese! Svakako nije bilo moguće da kuglama iz revolvera najuri te ljude kada budu ušli unutra i savladali petočlanu bandu. Ipak, on je napunio revolver mecima koji su se nalazili u pojasu ubijenog čoveka. Zatim je polako prišao vratima i otvorio ih.

Prasnuše pucnji i s prednje strane i iza njega. Olovo je zviždalo oko njegovih ušiju kao da se roj pčela ustremio na njega.

U prostoriji gde su se nalazili šalteri bilo je tamno kao u rogu. Šejn nije mogao da raspozna koji je od bandita pucao iz ove prostorije. Video je samo vatrene štapove koji su iz cevi revolvera probijali noćnu tminu.

Puzio je na trbuhu. Prešao je prag i polako se micao pored zida. Vrata prema hodniku su bila otvorena.

Čuli su se pucnji i iza kuće. Banka je očigledno bila opkoljena.

Tada se setio stepenica pored kojih ga je ostavio Džerri onesvešćenog.

Zadnja vrata bila su otvorena. Na stubovima su čučali ljudi koji su svoje kugle upućivali napolje.

Šejn se sagnuo i polako im se približavao. Sve dok nije stigao do ograde stepenica. Nije razmišljao ni stoti delić sekunde. Popeo se na ogradu. Dvojica bandita ga nisu primetili.

Bila je to velika kuća. Nigde na spratu nije gorelo svetlo.

Šejn je ušao u jednu sobu. Prišao je prozoru, povukao zavesu u stranu i pogledao napolje. Ugledao je glavnu ulicu. Na suprotnoj strani ležali su ljudi i pucali.

Znači, petočlana banda nema izgleda da se izvuče iz ovog gadnog sosa u koji se uvalila. Tu je bilo bar dvadeset pušaka iz čijih cevi je sevala vatra. A i sa leve i desne strane ugledao

je ljude sa puškama koji su želeli da učestvuju u ovom neobičnom vatrometu u noći.

Šejn se vratio nazad u hodnik. Čuo je glasove na stepenicama. Pogledao je na sve strane. Ovde, svakako, ne može ostati. Bio je siguran i u to da će se banditi povući gore na sprat, ako ne uspeju da pobegnu napolje i izgube se negde u noćnoj tami. Ali, za to je bilo jako malo izgleda.

Protrčao je pored stepenica do drugog kraja hodnika, otvorio jedna vrata i oprezno ušao u sobu. Prozor je bio okrenut prema dvorištu. Međutim, i tamo dole su sevale munje iz cevju pušaka. Ne, sada mu je bilo sasvim jasno da Skala i njeni drugari nemaju nikakvih izgleda da umaknu sa plenom.

Ipak, znao je i to da će ti ljudi uhvatiti ovde i njega i obesiti ga zajedno sa ostalima.

Pogledao je još jednom kroz prozor. Samo tri jardi bila je udaljena sledeća kuća. Ali, kako da pređe onamo? Ti momci će ga odozdo upucati kao od šale, jer će misliti da je on jedan od bandita.

Možda postoji neki prolaz da se popne na krov?

Šejn je izašao iz sobe i vratio se na drugu stranu. Pogledao je brzo na stepenište. Jedan od bandita je bio ranjen. Čulo se glasno stenjanje. Nije mogao da raspozna da li je to muškarac ili jedna od dve žene. Međutim, on je požurio. Nije hteo da gubi vreme. Morao je da se postara da spase svoju sopstvenu kožu.

Na kraju hodnika ugledao je na tavanu neki čudnj četvoroougao. Rupa! Osvrnuo se na sve strane i prstima pokušao da nađe merdevine.

— Predajte se! — grmeo je neki glas na ulici. — Ovde govori šerif! Bacite oružje i izlazite napolje. Jedan za drugim. Ako to ne učinite, onda mi dolazimo tamo unutra po vas!

Odgovorila je Skala. Međutim, Šejn nije mogao da čuje šta je ona rekla. On je gledao kako da se izvuče iz ovog gadnog sosa u koji je upao. Pokušavao je da progura kroz vrata sto koji se nalazio na sredini sobe. Osećao je bol u levoj ruci. Znoj je curio niz njegovo lice.

Napolju se nastavila pucnjava novom žestinom.

Šejn je uspeo. Naslonio je sto uspravno na zid i za trenutak zastao da predahne.

— Skala! — viknu neko dole u banci. — Bio je to Bakov glas. — Skala, dodi ovamo kod mene!

Taj žilavi čovek izgleda da se nalazio tu negde dole pored stepenica.

Šejn se popeo pomoću stola i podigao poklopac na tavanici. Gurnuo ga je u stranu, a zatim je nogom povukao sto i on je uskoro stajao na četiri noge kao da mu je tu mesto.

Zatim se provukao kroz otvor na tavanici. Nije to bila šala, radilo se o životu ili smrti.

Udahnuo je duboko vazduh i popeo se na krov. Legao je. Koliko dugo će izdržati tako? Možda samo još koji minut. Pucnjava nikako nije prestajala. Izgledalo je kao da se ceo grad digao na noge i puca li puca!

Šejn pomeri poklopac i zatvori rupu na tavanu. Polako je dopuzio do druge strane kuće.

Munjevito se uspravio i uzeo zalet. Već sledećeg trenutka je skočio i našao se na krovu susedne kuće. Odmah je pao i prilepio se za tavan.

Da li su ga, možda, čuli ti ljudi koji dole stanuju? Međutim, povratka više nije bilo!

Razmišljao je o tome da ostane ovde dok se gužva ne rasčisti? Međutim, krvario je jako. Možda uskoro neće imati snage da napusti ovaj krov, a ako ga ovde pronađu s tom ranom na ruci, onda je još i najbolje rešenje da se mirno vrati dole i da legne pored mrtvog direktora banke. Tako bi skratio sebi muke!

Međutim, sreća je varljiva! Nekad nekom okrene leđa, a nekad se prikrade i kada joj se ne nadaš. Stegao je zube i puzio dalje. Imao je sreće. Krovovi su bili ravni.

Stigao je već i do pete kuće. Pucnjava je još uvek trajala, ali njemu se činilo da je to sada negde daleko, daleko!

Iza pete zgrade nalazila se neka mala ulica. Kraj! Međutim, s desne strane nalazila se štala čiji krov je bio bar šest stopa niži.

Šejn je još jednom stegao zube. Skočio je na krov štale a odatle je sleteo u žbunje i prvi put odahnuo. Ipak, nikad mira! Neki pas je počeo da laje.

Visoki čovek je skinuo maramu sa vrata i njome vezao ranu. Krvarenje je prestalo.

Nikako nije smeo da ode kod doktora u Solt Lejk Sitiju, a pogotovu bi to bilo nerazumno da se njemu obrati ove noći.

Pas je prestao da laje. Šejn se oprezno uspravio i krenuo.

On je dobro znao ovaj grad. Samo tri minuta kasnije našao se on pored ograde rudnika gde su banditi ostavili svoje konje.

Sa mesta gde se nalazila banka čuli su se samo pojedinačni, usamljeni pucnji. Međutim, konja ovde nije bilo.

Šejn glasno opsova.

Šta to sada treba da znači? Da li su banditi umakli, ili je neko odao šerifu mesto gde se njihovi konji nalaze!

Šejn je krenuo natrag. Sa revolverom u ruci ušao je u uličicu. Ispod jedne kapije je zastao i osvrnuo se unaokolo da vidi da li ga neko prati.

Prošao je pored dve kuće. Iza njih je naišao na jedno korito gde se pojila stoka. Umio se.

Bio je umoran i gladan. Nije više mogao ni na šta drugo da misli, sem na spavanje. Koraćao je dalje.

Tamo negde na kraju grada naišao je na neku napuštenu kolibu. U njoj se nalazila slama.

Šejn najzad odahnu. Legao je.

U daljini su se još uvek čuli pucnji. Znači, banditi nemaju nameru da se predaju!

Šejn je već toliko bio umoran i iscrpljen da je zaspao skoro pre nego što je legao na mekanu slamu.

XIX

Sunce je već bilo visoko na plavom nebu kada se Šejn probudio. Noge su mu bile teške kao olovo, a leva ruka kao da mu se oduzela.

Ustao je, očistio odelo od slame i protrljao oči. Zatim se uputio u grad da potraži šerifovu kancelariju.

Šerif je stajao pored vrata, naslonjen na zid, pušio je i gledao šta se dešava na ulici. Na nogama je imao čizme, a u rukama je držao pušku. Meksikanac! Crna kovrdžava kosa virila je ispod njegovog sombrera. Bio je to mlad čovek, snažan i pomaio deteo. Brada obrijana. Izgledao je nekako kao da je lenj i nezainteresovan šta se oko njega dešava. Podigao je obrve kada je Šejn stao ispred njega i skinuo šešir.

— Moje ime je Šejn — predstavi se visoki čovek. — Došao sam ovamo iz Prova gde su banditi pre izvesnog vremena oteli na silu mister Banistera, a nekoliko dana kasnije ubili su šerifa. Ja tražim te nitkove da bih ih predao zakonu da im se po pravdi sudi. Oni su, izgleda, noćas upali u banku u nameri da je opljačkaju!

Šerif odbaci cigaretu. Podigao je obrve.

— Jeste li ih pohvatali? — upita Šejn.

— Koliko ih je bilo? — upita šerif.

— Pet! Tri muškarca i dve žene.

— Šta? — upitao je šerif iznenađeno. — Tu je bilo i žena?

Znači, Skala i Džudita su umakle, pomisli Šejn.

— Da li vi poznajete tu bandu? — upitao je šerif.

— Znam je! — odvrati Šejn.

Šerif opsova. — Našli smo jednu ženu u banci, ali smo je pustili da ode, jer je tvrdila da su je banditi držali kao taoca. U stvari bile su dve. Jedna je već mrtva. Pretpostavljam da su je upucali ti njeni pasji sinovi.

— Možda su je pogodili vaši ljudi! — promrmlja Šejn. — Kakva joj je bila kosa? Mislim, koja boja kose?

— Crna. Kao tamna noć!

— Džudita! — rekao je Šejn. Skala, to pokvareno đubre, uspela je da se izvuče!

— Ja to skoro ne mogu da verujem — kazao je šerif. — Dve žene i tri muškarca! Ja još uvek mislim da smo se borili protiv više od deset okorelih bandita. Moji ljudi su morali povremeno da se povlače, jer je vatra iz oružja iz zgrade stvarno bila žestoka. Poslao sam ljude koji ispred grada traže tragove. Moj pomoćnik je odjahao na jedan ranč da pozove kauboje u pomoć. Ti ljudi mi uvek pomažu kada je to potrebno. Uđite!

Šejn odmahnu glavom. — Najpre moram potražiti doktora. Jedan od tih kućkinih sinova me je juče ranio u levu ruku. Da vas pitam još i to, da li su svi banditi pobešli, čak i crnokosa devojka?

— Nisu svi izneli živu glavu. Dvojicu smo našli u banci. Jedan je bio stariji čovek sede kose, a drugi je mlad.

Bak i Džefri!

— Želeo bih da vam se pridružim i pomognem vam da uhvatimo te lupeže — rekao je Šejn. — Imate li nešto protiv?

— Da vi niste došli po nalo...

— Ja sam oslobodio mister Banistera — to je duga priča.

— Ma šta kažete? — upita Meksikanac zbunjeno. Kao da nije verovao u ono što je čuo. Zagledao se u Šejna kao da ga

sada prvi put vidi. — Pa, mister Banister je ovde bio pre nekoliko dana. On mi je ispričao sve što se dogodilo.

— Pa onda vam je sigurno rekao da se u toj bandi nalaze tri muškarca i dve žene.

— Jeste, rekao mi je — potvrdio je šerif. — Međutim, ja nisam mogao da utvrdim da li je to ta ista banda. Pridružite nam se. I, recite mi, kuda su nestali? Vi kažete da su ostali još samo jedna žena i jedan muškarac?

— To je tačno. Ostalo ih je samo dvoje. Međutim, kuda su umakli, to stvarno ne bih mogao da vam kažem.

— Ja to nikako ne mogu da shvatim — promrmlja šerif.

XX

Sendi je skinuo bisage i bacio ih ispred Skalinih nogu. Ona je sedela na jednom kamenu sa rukama naslonjenim na lice.

Podigla je pogled.

— Ja sam sada bogat čovek, devojčice! — viknu on veselo. — Hoćeš li da ti još jednom ponovim priču o mojoj dolini?

Ona se namršti. Pogledala je novac.

— Ima više od sto hiljada dolara — rekao je on i osmehnuo se. — Možda čak i dvesto hiljada. Mi ćemo od tog novca brzo napraviti dva ili čak i tri miliona, ti i ja, Skala!

— U tvojoj dolini u Kaliforniji, zar ne?

On je pogleda ozbiljno. Zatim se osmehnuo.

— Novac! — prekinula je ona njegova razmišljanja. — Tvoja dolina! Pre nego što razmislim o tome, moraću da saznam šta se dogodilo sa Šejnom.

— Ne beri brigu, devojčice. Oni su ga uhvatili i staviće mu omču oko vrata.

— Kako ti to znaš?

— Pa druge mogućnosti nema.

— Hoću to tačno da saznam! — viknu ona. — Razumeš li me? — Šejn, taj prokleti pasji sin, pokvario nam je sve. Upropastio nam je životnu šansu. Imali bismo milicne umesto tvojih bednih stotinu hiljada dolara. Čak i ne znamo da li toliko ima ovde u bisagama.

Gurnula je nogom vreću. Novac je ispao napolje. Sendi je prišao bliže i počeo da broji novac.

— Sto pedeset hiljada! — viknu on veselo. — Skala! Ovo je čitavo bogatstvo. Biće nam dovoljno do kraja života.

— Možda će biti dovoljno do kraja tvoga života! — odgovori ona ljutito.

— U pravu si, devojčice! — kazao je on i osmehnuo se. — Veliki planovi se skoro nikad ne ispune. Uvek nam se nešto isprečilo na tom našem putu prema sreći. Ja ću odjahati u Kaliforniju. Ako želiš, pođi sa mnom. Naravno s tim novcem, ili ga ostavi tu

Okrenuc se i prišao svom konju.

Skala poteže revolver. Jedan potez prstom i novac će biti u njenim rukama. Ipak, vratila je revolver u futrolu. Za to će uvek biti prilike. Ustala je i prišla mu.

— Nisam tako mislila, Sendi — kazala je ona tiho. — To je neka vrsta šoka u kome sam se našla posle te silne pucnjave. Htela sam da kažem da mi treba da vidimo šta se i sa ostalima dogodilo, a ne samo sa Šejnom!

— Svi su mrtvi! — promrmlja Sendi. — U životu smo ostali još samo ti i ja. Meni se čini da je to sudbina mahnula nama da se manemo čorava posla. Razmisli, Skala. Najbolje će biti da ti i ja krenemo u Kaliforniju. Stišaj svoju uzavrelu krv, a i vreme je da se skrašiš na jednom mestu i pomisliš na porodicu.

— Videla sam da je samo Džudita ležala mrtva. A uostalom, ja sam poslednja izašla iz banke.

— Znam da su Bak i Džefri takođe mrtvi ljudi. Ležali su kao klade na podu i nisu se micali.

— To ne mora ništa da znači, Sendi. Uostalom, Bak je moj stric i tvoj prijatelj.

— Bio je nekada. Sada se preselio na onaj svet.

— Jahaću s tobom u Kaliforniju i udaću se za tebe. Dajem ti svoju reč — kazala je ona i uhvatila ga za ruku. — Samo, pre toga hoću da saznam da li je Šejn uhapšen i da li čeka da mu se stavi omča oko vrata!

Sendi sleže ramenima. — Da li se ti njega bojiš? — upitao je on. — Misliš da je umakao? To je nemoguće. Jer, u tom slučaju on bi pao u ruke šerifovim ljudima i obesice ga!

— Hoću da se uverim u to — reče ona nežno. — Posle toga ti i ja idemo tamo kuda ti želiš.

— Skala! — rekao je on blagim glasom. — Oni su nam za petama. Ti i ja stavljamo svoje živote na kocku. A zašto? Budi iskrena i priznaj. Samo zato da se uverimo da li je taj kučkin sin Šejn, upucan ili nije. Kažem ti. U Kaliforniji nas niko živi više na ovom svetu neće pronaći. Tu smo sigurni. Život bez ikakvih potresa. Mirno i lepo, kao u bajci, Skala.

Mahnula je ljutito glavom. Za trenutak je pomislila da potegne revolver i da ga ubije. Međutim, on je brzo gurnuo njenu ruku u kojoj se nalazio revolver.

— Sto mu gromova! — viknu on. — Slažem se. Raspitaćemo se što se dogodilo sa Šejnom. A onda, ti i ja jašemo u Kaliforniju!

— Sto mu đavoljih gromova, ja se ipak slažem. Saznaćemo šta se dogodilo s tim kučkinim sinom. A onda, Kalifornija, mala moja!

Ona klimnu glavom.

— Obećao sam ti.

— Jesi, Sendi!

Podigao je obrve, za trenutak je zastao, a zatim je zagrlilo i poljubio. Strasno i vatreno! Ona se nije branila. Sklopila je oči i nasmešila se.

— Mislim da je najbolje da izvesno vreme jašemo kroz pustinju da bismo umakli poteri. A zatim se vraćamo nazad.

Prišla je svom konju. Sendi je pritrčao i pomogao joj.

Jahal su dugo. Tek negde pred podne poterali su oni konje u stranu i skrenuli u pustinju. Gonilaca nije bilo. Kada se smrklo oni su stali da prenoće. Sendi joj se približio. Me-

đutim, ona ga je odbila. — Sačekaj dok stignemo u Kaliforniju — rekla je.

— Pa mi smo sada nekako kao muž i žena — bunio se on.

Kada je sledećeg dana sunce na istoku promolio svoju žutu glavu oni su krenuli dalje. Jedan sat kasnije otkrili su tamni oblak prašine iza sebe. Stali su.

— To su kućkinj sinovi iz Solt Lejk Sitija — rekao je Sendi. — Misliš li još uvek da ostaneš u ovoj oblasti?

Nije odgovorila ništa. Poterala je konja dalje.

Bio je to dug put. Mada su povremeno menjali konje koje su jahali pošto su sa sobom vodili Bakovog i Sejnovog konja, goniooci su im se sve više približavali. Uskoro su mogli i da ih vide kao neke crne tačke u daljini.

— Više od dvadeset konjanika — rekao je Sendi. — Protiv njih nemamo nikakve šanse. Nama je potrebna voda. Voda za konje.

— Uskoro će noć. Vratićemo se u Solt Lejk Siti — rekla je ona.

— Šta? — upitao je on zbunjeno. — Jesi li ti poludela?

— Nisam! — viknu ona ljutito. — Bez obzira na opasnost moja glava je bistra. Što nije Bak pored mene! On bi se odmah setio da ti kućkinj sinovi ne računaju s tim da ćemo se mi preko noći vratiti u Solt Lejk Siti.

Jahalj su do ponoći prema zapadu. Zatim su napravili veliki luk i poterali konje prema istoku. Sačekali su da svane i da se konji odmore. Kada je zarudila zora oni su krenuli dalje. Međutim, sat kasnije su primetili da nisu uspeli da prevare gonioce.

Odjednom su se oni pojavili na severu. Rastojanje je iznosilo jedva jednu milju. Meksikanac koji je predvodio ljude bio je iskusan čovek.

Skalu i Sendija je uhvatila panika. Poterali su konje brže. Zatim su ih zamenili. Međutim, ni to nije pomoglo. Goniooci su se približavali.

Bilo je jasno da ne mogu umaći. Sjahalj su, uzeli puške i našli zaklon.

Šerif podiže ruke i pođe prema njima.

— Hej! — viknu on. — Predajte se. Nemate nikakve šanse.

Skala i Sendi ga uzeše na nišan.

— Predajte se! — reče on. — Pošteđemo vaše živote.

— Gde je Šejn? — upita Skala.

— U gradu — odgovorio je šerif.

— Znači, u zatvoru je! — viknu Skala. — E, sada više ne želim da umrem.

Prasnuše pucnji.

XXI

Šejn je proveo skoro dva sata kod doktora. Zatim je uzjahao novog mrkova koga je kupio pošto mu je lekar sredio ranu. Čuo je pucjavu. Poterao je konja u tom pravcu.

Četvorica su nosili tela Skale i Sendija. Šta li je Skala očekivala od života, razmišljao je on? Odgovora nije bilo.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

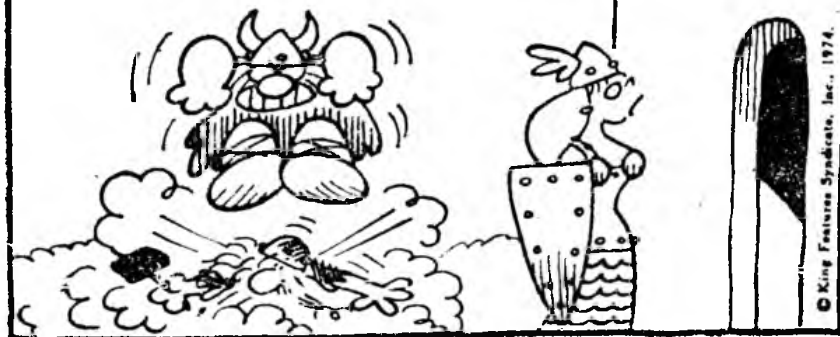
TREBA MI VAŠA
KĆERKA!

A SA KAK-
VIM NAMERA-
MA DOLA-
ZIŠ, MLADO
MOMČE?

Browne
8-27

DA SKINE SUK-
NOU DA JE
MALO SREDIM!

MAMA! ZAŠTO TATA TOLIKO SKAČE
PO MOM KROJAČU?

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

